

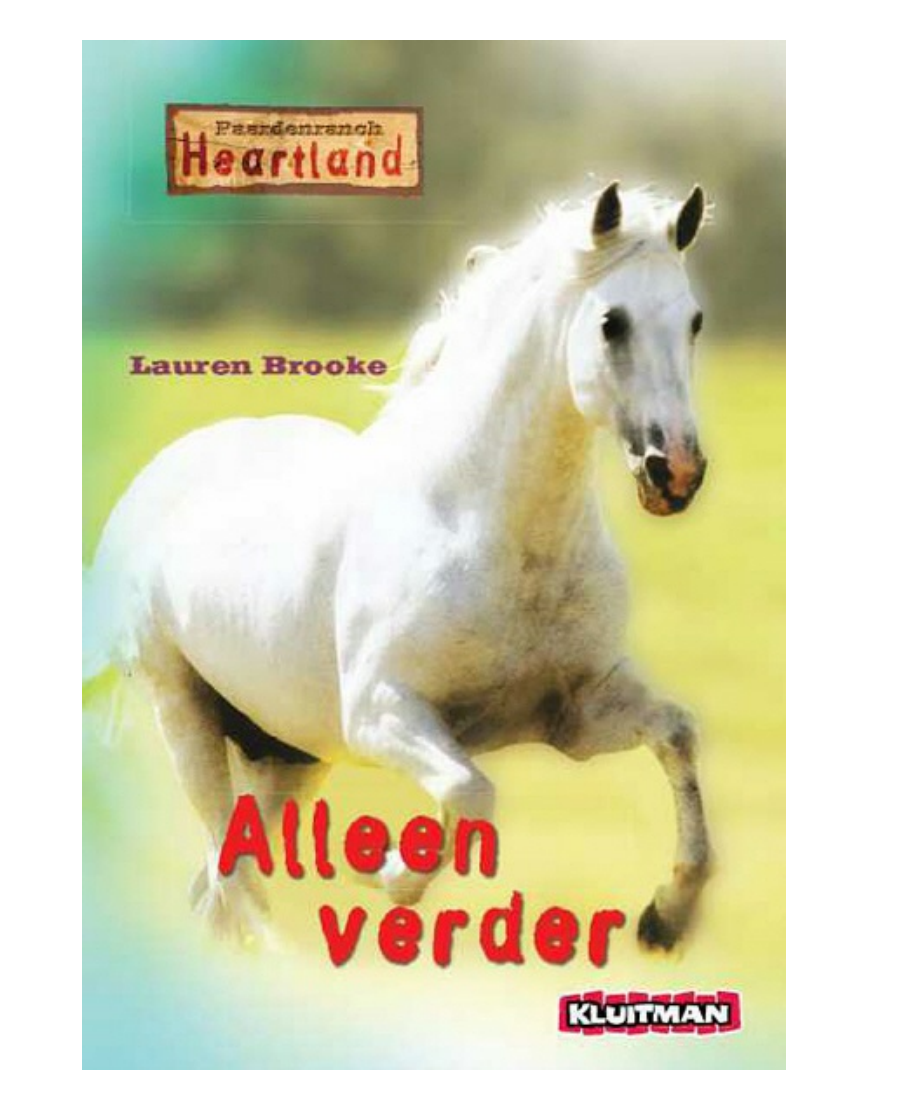
Pasadenarench
Heartland

Doorbraak

Lauren Brooke

KLUITMAN

A white horse is galloping towards the right across a bright yellow-green field. The horse's mane and tail are slightly blurred, suggesting motion. The background is a soft-focus landscape with green and yellow tones.

Paardenreuch
Heartland

Lauren Brooke

**Alleen
verder**

KLUITMAN

Alleen verder

In de serie Heartland

zijn de volgende delen verschenen:

Alleen verder

Na de storm

Een nieuwe kans

Kiezen

Tweestrijd

Doorbraak

Door het vuur

Overwinnen

Vol vertrouwen

De uitdaging

Hindernissen

Amy's keuze

Red de paarden!

Ontembaar!

De wereld van Heartland

*Actuele informatie over Kluitmanboeken
kun je vinden op www.kluitman.nl*

Alleen verder

Lauren Brooke

7e druk

Voor Craig Walker – die luisterde en begreep.

Met dank aan Monty Roberts, die als eerste over de join-up-techniek schreef. Door zijn werk is de wereld een betere plek voor paarden geworden.

En met speciale dank aan Linda Chapman.

Nur 283/GGP110802

© MMI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MM Working Partners Ltd.

First published by Scholastic Inc., New York

Tekst: Lauren Brooke

Oorspronkelijke titel: *Heartland – Coming Home*

Nederlandse vertaling: Sofie de Lint

Omslagontwerp: Nanette Hossgslag

Alle rechten coorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

www.kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Hoofdstuk 1

De schoolbus verdween in de verte. Amy Fleming slingerde haar rugzak over haar schouder en liep de lange oprijlaan naar Heartland op. Aan beide kanten van de stoffige weg lagen weilanden, waar pony's en paarden lui in de zon graasden, zwiepend met hun staarten om de wolken vliegen te verjagen. Amy glimlachte, zoals altijd wanneer ze de laan naar huis opliep.

Ze haastte zich naar het houten huis en de bakstenen stal met de witte deuren. Toen ze dichterbij kwam, zwaaide een van de staldeuren open en kwam Ty, de zeventienjarige stalknecht van Heartland, naar buiten met Copper, een vosruin.

Amy stak haar hand op, maar Ty was zo geconcentreerd met het paard bezig dat hij haar niet zag. Hij leidde Copper naar de trainingsring die een diameter van een meter of vijftien had en waar een hoog hek omheen stond. Amy hield haar hand boven haar ogen tegen de zon. Bij het hek zag ze de gestalte van een slanke vrouw met blond haar: Marion, haar moeder, die op Ty en Copper stond te wachten.

Amy liep langs het woonhuis, achter Ty aan. Ze hield ervan om haar moeder aan het werk te zien, en het leek erop dat Marion net een trainingssessie met Copper ging doen.

Toen Ty het paard halt liet houden bij het hek, schudde de ruïen met zijn hoofd om een paar vliegen weg te jagen. Zonder erbij na te denken, deed Ty zijn hand omhoog om ze weg te slaan. Copper schoot plotseling achteruit van angst.

„Copper!” riep Amy geschrokken. Het paard steigerde, zijn voorhoeven maaiend door de lucht.

„Ho!” riep Ty, maar het halstertouw werd uit zijn handen getrokken.

Coppers hoeven kwamen met een klap terug op de grond. Door de paniek was het wit van zijn ogen zichtbaar. Ty kreeg het touw weer te pakken, maar door zijn plotselinge beweging steigerde het doodsbange paard opnieuw. Zijn hoeven floten rakelings langs Ty's gezicht.

„Laat mij maar,” klonk Marion Flemings stem luid en helder. Het volgende ogenblik stond ze naast Ty en greep het halstertouw. „Rustig maar. Ho, braaf,” zei ze geruststellend tegen het paard.

Copper kwam even naar beneden, maar steigerde gelijk weer recht omhoog. Marion hield het einde van het touw losjes vast en liet hem gaan. Amy keek toe hoe haar moeder het angstige dier kalmeerde door zacht geruststellende woorden te fluisteren.

Copper liet zich snuivend op vier benen zakken en steigerde toen nog eens, maar deze keer niet zo hoog. Marion bleef doorpraten. Weer kletterden Coppers hoeven

op de grond, maar nu bleven ze daar. Trillend stond hij stil.

Lange tijd bleef Marion onbeweeglijk staan, haar ogen op die van het paard gericht, haar stem laag en zacht. Toen Copper zich begon te ontspannen, draaide ze haar lichaam een beetje van hem weg en liep langzaam naar hem toe, haar ogen naar de grond. Amy hield haar adem in. Marion reikte naar Coppers halster. Hij briede en liet zijn hoofd zakken.

Amy zuchtte van opluchting.

Ty was bleek. „Hoe kon ik nou zo stom zijn,” mompelde hij en hij haalde een hand door zijn donkere haar.

Marion keek om. „Geeft niet, Ty. Het was maar een klein foutje. We moeten er gewoon altijd aan denken dat Copper het nog steeds niet kan hebben als iemand zijn hoofd aanraakt.” Ze aaidde het paard. „Met reden, trouwens.”

Amy wist wat ze bedoelde. Copper was vier weken geleden op Heartland aangekomen. Hij was een verpest springpaard, dat bij zijn eigenaren was weggehaald omdat ze hem op zijn hoofd en hals sloegen als hij een hindernis omgooide of een fout maakte in de ring. Door Marions zorg was Coppers vertrouwen in mensen langzaam aan het herstellen.

Marion Fleming leek voor het eerst op te merken dat haar dochter er was. „Hé, Amy,” zei ze, met een vrolijke glans in haar blauwe ogen. „Was het leuk op school?”

„O, ging wel,” zei Amy. Ze had geen zin om over school te praten. „Komt het wel goed met Copper?” Ze keek van haar

moeder naar de grote vos.

„Vast wel.” Marion leidde het paard de baan in. „Ik ga een join-up proberen. Wil je kijken?”

„Tuurlijk!” Amy ging naast Ty bij het hek staan. „Hoi,” zei ze en ze dumpte haar tas op de grond.

„Ook hoi.” Ty’s haar viel over zijn voorhoofd toen hij zich naar haar omdraaide. In zijn groene ogen was te lezen dat hij baalde van wat er net gebeurd was. „Heb je ’t gezien?”

Hij bedoelde Coppers paniekaanval, begreep Amy. Ze haalde haar schouders op.

„Ik dacht er helemaal niet bij na. Ik wilde alleen die vliegen weggagen,” zei Ty hoofdschuddend. „Stom, hè?”

„Joh, maak je nou maar niet druk.” Ze legde haar armen op het hek en stootte hem aan. „Moet je ’m nu zien.”

Copper galoppeerde rondjes langs het hek, ritmisch in het zand stampend. Marion Fleming stond in het midden van de baan. Er was geen lijn of touw tussen haar en het paard, maar het leek of ze door een onzichtbare draad met elkaar waren verbonden. Als Amy’s moeder een stap naar achteren deed, ging Copper langzamer. Als ze een stap vooruit deed, versnelde hij weer. Het buitenste oor van Copper was naar voren gespitst, maar zijn binnenste oor bleef voortdurend op Marion in het midden van de baan gericht. Hij strekte zijn hals tijdens het galopperen en blies over de grond. Zo liet hij Marion zien dat hij haar vertrouwde.

Amy keek opzij naar Ty.

Hij keek terug en ze lachten. „Het is zo gaaf om je moeder te zien werken. Zelfs als ik maar half zo goed met paarden zou zijn als zij, dan was ik al gelukkig.”

„Nou, anders ik wel,” antwoordde Amy.

Marion dreef Copper de baan rond. Na nog twee rondjes galopperen, begon hij zijn mond open en dicht te doen alsof hij op iets kauwde. Amy wist dat dit het signaal was, waarop haar moeder wachtte. Nu wendde ze zich van Copper af, zodat ze half met haar rug naar hem toe stond. De ruïen ging langzamer en stopte toen. Hij draaide zijn hoofd naar het midden, waar Marion stond te wachten. Amy hield haar adem in. Dit was het moment waarop Copper zou beslissen of hij een join-up wilde. Copper aarzelde even en liep toen zelfverzekerd naar Marion toe. Hij stopte naast haar en snoof even. Marion wreef hem zachtjes over zijn voorhoofd.

Amy kon haar opwindiing nauwelijks beheersen. Ze wist dat het gebeurd was – haar moeder had een manier gevonden om contact te maken met Copper. Hij was zo bang geweest voor mensen, maar nu had hij laten zien dat hij Marion vertrouwde. Dat was een eerste grote stap op weg naar herstel.

Toen Marion Copper weer in galop de baan rond stuurde, draaide Ty zich om. „Kom op, die twee kunnen het verder alleen wel af.”

Amy knikte en raapte haar tas op. Ze liepen langs de stal

met de twaalf boxen en gingen naar de voorste stal.

Ty was drie jaar geleden op Heartland gekomen om te helpen. Eerst werkte hij alleen in het weekend en na schooltijd om wat bij te verdienen. Toen hij zestien was geworden, was hij van school afgegaan om fulltime bij Heartland te komen werken. Hij had altijd al iets met paarden gewild. Ty kon erg goed met ze omgaan en Amy vond het leuk dat hij er nu vaker was.

„Ik moet Chester nog poetsen.” Ty stopte om een halster en een poetskist te pakken uit de zadelkamer.

Amy liep naar een box waar een groot, bruin paard over de onderdeur naar buiten keek. Chesters eigenaar had zijn paard naar Heartland gestuurd om hem van zijn angst voor paardentrailers af te laten helpen. „Hoe is het ermee, schoonheid?” Ze aaide Chester over zijn neus.

„Ik wist wel dat je me leuk vond,” grinnikte Ty, die net met het halster aan kwam lopen.

Amy gaf hem een stomp tegen z'n arm. „O ja, alsof ik het tegen jou had!”

Ty liep de stal in en klopte de bruine op zijn nek. „Morgen gaat-ie weer naar huis. Volgens je moeder is hij er klaar voor.”

„Morgen al?” Amy vond het jammer dat Chester zo snel weer wegging. Een van de vervelendste dingen op Heartland was het afscheid nemen van paarden die naar een nieuw tehuis

gingen of die, zoals Chester, teruggingen naar hun eigenaar. „Ik zal hem missen.”

Ty knikte. „Ik ook.”

Even waren ze alle twee stil en aaiden Chester.

„Hé, niet zo treurig,” begon Ty, terwijl hij Amy vrolijk aankeek. „Dit betekent...”

„...dat er een ander paard kan komen om geholpen te worden!” maakte Amy Ty's zin af. Ze grinnikte toen ze zijn verbaasde gezicht zag.

„Dachten we hetzelfde? Getver! Daar moet ik wat aan laten doen...” Ty ontweek haar poging om hem te slaan.

„Weet je of Lou nog heeft gebeld?” vroeg Amy, terwijl Ty een harde borstel pakte en Chester begon te poetsen.

„Nee. Zou ze vandaag bellen dan?”

Amy knikte. „Ze komt thuis voor mijn verjaardag. Ze zei dat ze zou opbellen om te zeggen hoe laat ze aankomt. Ik heb haar al in geen eeuwen meer gezien.”

„En je weet zeker dat ze komt?” vroeg Ty.

„Ja.” Amy zag zijn sceptische blik. „Echt waar! Deze keer heeft ze het beloofd.” Ze greep haar rugzak, ging de stal uit en liep naar het witgeschilderde huis.

Ze kon het Ty niet kwalijk nemen dat hij twijfelde. Haar zus Louise was een jaar geleden van Engeland naar New York verhuisd voor een belangrijke baan bij een bank. Nu ze dichter bij Heartland woonde, had ze telkens beloofd op

bezoek te komen, maar tot nu toe was er altijd iets tussengekomen, zodat ze op het laatste moment toch moest afzeggen.

Amy duwde de achterdeur open, schopte haar gymschoenen uit en ging de keuken in. „Hoi! Ik ben thuis,” riep ze.

De keuken was groot maar vol. In een hoek stond een boekenkast, volgepropt met paardenboeken en paardentijdschriften. De gebutste oude tafel lag vol met allerlei spullen: een hoevenkrabber, een bit, een handschoen, sleutels.

Jack Bartlett, Amy's opa, zat aan de keukentafel en repareerde een houten poetskist. „Dag meid, hoe was jouw dag?” zei hij, terwijl hij zijn schroevendraaier weglegde.

Amy trok een vies gezicht en schonk een glas fris in. „Hm. Nu school is afgelopen kan die ermee door. Heeft Lou nog gebeld?”

Jack schudde zijn hoofd. „Die belt waarschijnlijk pas na haar werk.”

Amy knikte en pikte een paar koekjes uit de trommel. „Ik ga me even omkleden.”

Ze rende de trap op naar haar kamer, twee treden tegelijk. Zoals gewoonlijk was haar kamer een puinhoop. Gekreukelde tijdschriften slingerden over de vloer en het bed was niet opgemaakt. Paardenborstels lagen verspreid over haar tafel.

Terwijl ze haar werkspijkerbroek en een T-shirt aantrok, keek ze uit het raam naar de voorste stallen. Chester keek over zijn staldeur naar buiten en Ty ging net de stal van Pegasus binnen. Amy bond haar haar in een paardenstaart en rende terug naar beneden.

Net toen ze in de keuken aankwam, ging de telefoon. „Ik neem hem wel,” riep ze terwijl ze de draadloze telefoon greep. „Wedden dat het Lou is?”

Het was Lou. „Dat was telepathie,” riep Amy uit. „Ik wist gewoon dat jij het was.”

„Ja. Hoi.”

„Hoe laat ben je er morgen? We eten om zeven uur, maar mam zei dat je waarschijnlijk eerder zou komen. Ik heb zo’n zin om je eindelijk weer te zien!”

„Tja...”

Amy hoorde de aarzeling in de stem van haar zus. „Je komt toch nog wel?” vroeg ze.

„Het spijt me, Amy,” zei Lou ongemakkelijk. „Maar ik heb nog werk te doen... En ik kan het echt niet afzeggen.”

„Maar je hebt het beloofd! En het is mijn verjaardag...” Amy wist dat ze klonk als een zeurend kind, maar dat kon haar niets schelen. Ze kon gewoon niet geloven dat Lou alweer afbelde.

„Ik weet dat het je verjaardag is en het spijt me echt heel erg.” Lou’s stem klaarde plotseling op. „Weet je wat?”

Waarom kom je niet weer 'ns naar mij toe? Er is zoveel te doen in New York. We kunnen gaan winkelen of naar een musical. We kunnen alles doen waar je zin in hebt.”

„Ja, tuurlijk,” zei Amy vlak.

„Kun je tegen mam en opa zeggen dat het me heel erg spijt? Ik heb je een cadeautje met de post gestuurd. En Carl doet iedereen de groeten.”

Amy zei niets. Carl Anderson was Lou's vriendje. Amy had hem maar één keer ontmoet, maar ze had meteen al geweten dat ze hem niet mocht. Toen ze hem had verteld wat haar moeder voor werk deed, had hij gelachen. „Paardenpsychiaters! Wat mensen allemaal niet verzinnen.” Ze kon zich niet voorstellen wat Lou in hem zag.

Lou leek de ongemakkelijke stilte op te merken. „We praten snel weer eens bij, goed? Beloof ik. Maar nu moet ik gaan. Dag!”

Amy knalde de hoorn neer. Ze had het kunnen weten! Haar blik kruiste die van haar opa.

Die keek haar vragend aan. „Komt Lou niet?”

„Nee! Ze moet werken. Het is altijd hetzelfde met dat mens.”

Jack Bartlett zuchtte. „Ach Amy, je weet hoe Lou over haar baan denkt. Die is heel belangrijk voor haar.”

„Alsof mijn verjaardag niet belangrijk is,” riep Amy uit. „En dat van het werk was volgens mij een smoesje. Ze wil

gewoon niet hier komen. Dat weet jij ook wel. Ze verzint elke keer een excuus.”

„Ze vindt het moeilijk,” gaf hij toe. „En dát weet je best.”

Amy mompelde iets onverstaanbaars en plofte in een stoel.

Haar opa verdween in de hal. „Hier: iets om je op te vrolijken,” zei hij toen hij weer binnenkwam. Hij gaf haar het nieuwe nummer van *Paardenleven*.

„’t Is binnen!” Amy sloeg het tijdschrift open en vloog met haar ogen langs de inhoudsopgave. Yes! Daar was het: Leven op Heartland, pagina 23.

Ze bladerde door het tijdschrift. Wat zouden ze over Heartland hebben geschreven?

In de golvende heuvels van noordoost Virginia zijn de magische handen van Marion Fleming, ‘de paardendame’, aan het werk op Heartland, een opvangtehuis voor paarden, pony’s en ezels. De dieren komen hier om te genezen en om de littekens van het verleden kwijt te raken.

Amy grinnikte. Dat was een mooie zin. Ze las verder:

Marion Fleming, ooit een van de beste vrouwelijke springruiters van de wereld, begon met Heartland na haar scheiding, twaalf jaar geleden. Haar

echtgenoot, de Britse springruiter Tim Fleming, was door een val in de World Cup tijdelijk aan een rolstoel gekluisterd, en zou nooit meer kunnen rijden. Niet lang na het ongeluk ging het echtpaar uit elkaar.

Fronsend racete Amy door de rest van de paragraaf. Het ging over het ongeluk van haar vader. Hij was de favoriet geweest voor de gouden medaille. Tijdens de barrage tegen de klok had hij zijn paard, Pegasus, te scherp op de laatste hindernis aangereden. Omdat Pegasus niet goed kon afzetten, was de bovenste balk van de hindernis tussen zijn benen gekomen en was hij gevallen, boven op zijn berijder. Tim Fleming was na de val tijdelijk verlamd geweest.

Amy voelde zich ongemakkelijk. Ze was pas drie geweest en kon zich weinig herinneren van het ongeluk of van de afloop, toen haar vader, die niet met zijn handicap kon omgaan, bij hen was weggegaan. Haar eerste echte herinneringen waren aan Heartland, het huis van haar Amerikaanse opa, waar haar moeder en zij uiteindelijk met Pegasus waren gaan wonen. Tot haar opluchting zag ze dat de volgende paragraaf weer over Heartland ging. Haar ogen vlogen over de woorden op het papier.

Heartland heeft dertig stallen voor de opvang van paarden die zijn gered van ernstige verwaarlozing

of mishandeling. Paarden waarvan wordt gezegd dat ze gevaarlijk en niet te berijden zijn, of die nergens anders heen kunnen, krijgen een nieuwe kans op Heartland. Marion gebruikt bij het behandelen van deze paarden een mengeling van conventionele diergeneeskunde en andere geneeswijzen, die ze heeft geleerd toen ze de beroemde Pegasus er geestelijk en lichamelijk weer bovenop hielp. Door haar geduld en medeleven weet Marion Fleming tot de paarden door te dringen. Als ze beter zijn, wordt er veel werk van gemaakt om voor elk paard een nieuw en blijvend tehuis te vinden.

Het artikel ging nog verder, over hoe Marion ook paarden met gedragsproblemen behandelde. Amy las aan één stuk door tot het einde.

„Wat vind je ervan?” vroeg Jack toen Amy opkeek.

„Gaaf! Mam wordt de hemel in geschreven. Nu komen er vast massa's mensen hun paard hier brengen.” Ze sprong op, weer helemaal vrolijk.

„Ho ho, niet op de zaken vooruitlopen.”

Maar Amy trok zich niks aan van de praktische woorden van haar opa. Ze was veel te opgewonden. „Heeft mam 't al gezien?”

„Nog niet.”

„Dan ga ik het meteen brengen.” Amy trok haar gympen aan en sprintte naar buiten, hopeno dat haar moeder nu wel klaar zou zijn met Copper. Haar hoofd gonsde van de ideeën. Door het artikel zouden er vast en zeker meer betalende klanten komen. Dat betekende meer geld, zodat ze meer paarden zouden kunnen helpen. Haar fantasie sloeg op hol. Ze zag een nieuwe stal met twintig boxen voor zich, en nog een trailer, en een veewagen. Misschien zelfs een binnenbak voor in de winter, als je in de buitenbakken tot je knieën in de blubber zakte. Ze wilde niets liever dan dat Heartland steeds beter ging lopen en een groot succes werd. En dit artikel zou daar wel eens flink aan mee kunnen helpen.

Toen ze bij de trainingsbaan aankwam, stond haar moeder in het midden Copper te aaien. „Kom erbij,” riep ze tegen Amy.

Amy klom over het hek. „Het artikel in *Paardenleven* is er. Kijk!” Ze zwaaide met het tijdschrift, terwijl ze naar haar moeder toe rende.

Marion pakte het tijdschrift aan en begon het artikel te lezen. Amy aaide Copper voorzichtig over zijn warme hals.

„Dit is een mooie zin,” glimlachte Marion. „Om de littekens van het verleden kwijt te raken... Dat is goed.”

„Vond ik ook,” grinnikte Amy. Ze viste een pepermuntje uit haar zak voor Copper, die het voorzichtig ophapte, zijn warme adem tegen haar handpalm. „Je bent een brave jongen,” zei ze,

terwijl ze zacht over zijn neus aaide.

Marion lachte, even afgeleid van het tijdschrift. „Dat had je vier weken geleden niet kunnen doen.”

Amy knikte en keek over haar moeders schouder. „Is dat artikel niet geweldig? Wedden dat een heleboel mensen nu hun paard hier komen brengen? Dan kunnen we Heartland straks nog mooier maken!”

„Het gaat nu anders ook niet slecht, hoor,” zei haar moeder. „We hebben al bijna meer betalende klanten dan we aankunnen.” Sinds ze met Heartland was begonnen, was Marion steeds bekender geworden. Er was nu een vaste groep manege-eigenaren die hun paarden naar Marion brachten om ze van hun gedragsproblemen te laten afhelpen.

„Maar als we er nog meer zouden hebben, zouden we een nieuwe stal kunnen bouwen en nog meer paarden kunnen helpen,” zei Amy.

„Laten we eerst maar eens afwachten of dit iets oplevert.” Marion gaf het tijdschrift weer aan Amy. „Kom, dan brengen we deze jongen terug.”

Ze leidden Copper door het hek naar het erf. In de stal herinnerde Amy zich opeens het andere, minder leuke nieuws. „Lou belde. Ze komt niet.”

„O,” zei Marion teleurgesteld.

Amy vertelde over het telefoongesprek. „Het is ook altijd hetzelfde,” mompde ze, terwijl de woede weer in haar

opborrelde. „Ze komt nooit. Ze zegt steeds van wel maar dan komt ze toch niet. Volgens mij geeft ze helemaal niks om ons. Het enige dat haar iets kan schelen is die stomme baan van haar en die verschrikkelijke Carl!”

„Kom nou, Amy, dat is niet waar.” Marion begon Copper te borstelen. „Lou houdt heus wel van je, ze houdt van ons allemaal. Het is alleen moeilijk voor haar om hier te zijn.”

„Maar dat slaat toch nergens op? Dit is haar thuis!”

„Nee, Amy, dat is het niet. Je weet best dat dat niet zo is.”

Amy wilde protesteren, maar eigenlijk wist ze dat haar moeder gelijk had.

Nadat haar vader was weggegaan, had Lou geweigerd mee te verhuizen naar Amerika, waar hun moeder vandaan kwam. Ze was ervan overtuigd dat haar vader ooit terug zou komen en had gesmeekt of ze op haar kostschool in Engeland mocht blijven, waar ze tenminste nog bij hem in de buurt was. Marion had haar haar zin gegeven, omdat Lou het toch al zo moeilijk had. Tijdens de schoolvakanties was Lou bijna nooit naar Marion en Amy op Heartland gekomen. Elke keer weer had ze een excuus gevonden om bij vrienden in Engeland te blijven. En als ze dan wel eens een keer kwam, maakte ze het maar al te duidelijk dat ze paarden de schuld gaf van het ongeluk van haar vader en zijn plotselinge vertrek, en dat ze vond dat Marion en Amy nooit uit Engeland weg hadden moeten gaan. Door haar Engelse accent was het nauwelijks te

geloven dat ze half-Amerikaans was, laat staan dat ze Amy's zus was.

Amy haalde haar schouders op. „Maar ik wil haar gewoon weer 'ns zien, mam.”

„Ik weet het, lieverd. Het komt er heus van. Ze komt echt wel een keer terug.”

„Ja, als ik bejaard ben zeker! Waarom kan ze paps ongeluk niet vergeten? Het is nu al zo lang geleden.”

Marion schudde haar hoofd. „Voor jou lijkt dat misschien zo. Maar Lou was ouder toen het gebeurde en ze was gek op je vader. Ze waren onafscheidelijk.” Ze lachte half. „Hij was zo trots op haar toen ze klein was. Hij zette haar op al onze paarden en ze kon ze allemaal aan. Ze lijkt heel erg op hem: dapper en praktisch. Weet je, Lou was geweldig na zijn ongeluk.” Ze haalde een keer diep adem. Amy kon zien dat het haar moeite kostte over die tijd te praten. „Ze was zo sterk en hielp me met zoveel dingen. Ik weet echt niet wat ik zonder haar had moeten.” Marion keek naar de grond en was even stil.

Amy slikte. Ze stond er eigenlijk nooit bij stil dat haar moeder Lou natuurlijk ook wel moest missen.

Marion aaide voorzichtig over de voorlok van Copper en dwong zichzelf te glimlachen. „Lou zal het allemaal uiteindelijk wel verwerken. Dat zul je zien.” Ze gaf Copper een laatste klopje en liep de stal uit. In de stal ernaast keek

Pegasus naar buiten. Hij briede zacht en zijn ogen lichtten op toen Marion naar hem toe kwam. Ze legde haar hand tegen zijn grote, witte hoofd.

Amy liep haar achterna. „Lijk ik ook op hem?”

Het bleef stil.

„Mam?” drong Amy aan. Hoe ouder Amy werd, hoe meer ze zich ging afvragen over haar vader, maar haar moeder wilde bijna nooit over hem praten.

Marion keek naar Amy's lange, slanke figuur, haar bruine haar en haar bruine ogen met dikke wimpers. „Van buiten wel, ja,” zei ze zachtjes. „Maar van binnen lijkt je denk ik veel meer op mij. Gevoelig en intuïtief. Ik denk dat we daarom zo'n goed team zijn. Lou, die is praktisch. Ze heeft twee voeten stevig op de grond.”

„Zoals pap.”

„Ja.” Marion aarzelde even. „Tenminste, ik dacht altijd dat hij zo was.” Haar stem was nu zo zacht dat Amy haar bijna niet kon verstaan. Marion zweeg een lange tijd. Toen keek ze naar Amy's bezorgde gezicht en opeens toverde ze een glimlach te voorschijn. „Kijk nou niet zo. Hé, weet je wat? Waarom ga je niet lekker een buitenrit maken op een van de paarden als we klaar zijn met voeren? Het is zulk lekker weer. Ty en ik maken het werk wel af.”

Amy was verrast door het aanbod van haar moeder. Rijden voor je plezier mocht altijd pas nadat al het werk was gedaan.

„Oké,” zei ze, al wat vrolijker.

Marion lachte. „Je bent bijna jarig, per slot van rekening.”

„Soraya komt straks langs,” zei Amy. „Ze wil vast ook wel mee.” Soraya Martin was Amy’s beste vriendin, al vanaf dat ze een jaar of zes waren, en ze hield bijna net zoveel van paarden als Amy zelf.

„Goed idee. Gaan jullie er maar lekker op uit.”

Op dat moment ging een deur open en stak Jack Bartlett zijn hoofd om de hoek. „Marion! Telefoon!”

Na een laatste klop op Pegasus’ hals haastte Marion zich over het erf in de richting van het woonhuis.

Amy ging dichterbij Pegasus staan. Hij wreef zijn neus tegen haar aan en ze leunde met haar hoofd tegen zijn sterke hals. Voor Amy bracht het zorgen voor Pegasus haar vader dichterbij. Waarom kon Lou dat ook niet zo voelen? „Weet jij het? Wanneer denk jij dat Lou thuiskomt?”

Pegasus briepte zachtjes. Amy knuffelde hem. Met Pegasus had ze in ieder geval altijd iemand om tegen te praten. „Ik hou van je,” fluisterde ze.

Terwijl ze op haar moeder wachtte, liet ze haar vingers lichte cirkelbewegingen maken op de oren van Pegasus. Dat was een goede manier om een paard zich te laten ontspannen, had ze van haar moeder geleerd. Onder Amy’s handen liet Pegasus zijn enorme hoofd zakken, duidelijk genietend van de aandacht.

Een paar minuten later kwam Marion terug. „Dat was Wayne Taylor. Hij wilde weten hoe laat hij Chester morgen kan halen.” Twee van de paarden die wat verderop in hun stal stonden, Jake en Tarka, begonnen ongeduldig tegen de staldeur te schoppen. Marion glimlachte. „Kom op, ze hebben honger.”

Het voerhok was gevuld met de zoete geur van voederbieten. Spinnenwebben hingen aan de balken van het plafond en de vloer was van oude, gebarsten stenen. Marion begon zemelen, haver en alfalfabrokken in de gebutste, gele voeremmers te scheppen. „Kun je straks tijdens de buitenrit ook even langs mevrouw Bell gaan?” vroeg ze. „Ik heb haar wat kruiden beloofd voor het zomereczeem van Sugarfoot.”

„Geen probleem.”

Mevrouw Bell was een oude dame die in een piepklein huis aan een eenzame weg op de berg woonde. Ze had een kleine Shetlander, die Sugarfoot heette. Sugarfoot volgde mevrouw Bell overal als een hondje. Amy ging af en toe langs om haar te helpen bij de verzorging van de pony.

„En daarna kunnen we mooi naar Clairdale Ridge gaan,” zei ze, terwijl ze in elke emmer een handvol geweekte bietenpulp deed. „Soraya heeft het nieuwe paard van de familie Mallen nog niet gezien.”

Haar moeder fronste haar voorhoofd. „Opa hoorde van iemand in de stad dat de Mallens gaan verhuizen.”

„Nu alweer? Ze zijn hier nog maar net.”

De familie Mallen huurde een oud, vervallen huis op Clairdale Ridge, een berg in de buurt. Ze hadden een bonte verzameling erg magere dieren: kippen, honden en een paar koeien. Maar onlangs was er een prachtige, jonge, donkerbruine hengst bijgekomen in het schrale weiland voor het huis, waar ook de koeien graasden. Amy ging er zo vaak mogelijk langs om het mooie paard te bewonderen. „Waar gaan ze naartoe verhuizen?” vroeg ze.

„Dat weet niemand.” Marion pakte een stoffig blik met levertraan. Ze deed in elke emmer een lepel olie. „Hopelijk gaan ze ergens heen waar die arme dieren wat meer te eten hebben. Maar misschien is het alleen maar een gerucht en gaan ze helemaal niet verhuizen.”

„We zien het wel,” zei Amy.

Marion keek haar nog even waarschuwend aan. „Wel op de ruiterspaden blijven, hè? De weg naar Clairdale Ridge is te gevaarlijk om met een paard overheen te rijden.”

„Oké, mam.” Amy zuchtte een keer. Haar moeder had haar al honderd keer voor die weg gewaarschuwd. Hoofdschuddend pakte ze een stapel emmers en liep naar de voorste stallen.

Hoofdstuk 2

Zodra ze klaar was met het voeren van de paarden, ging Amy naar het weiland. Een mooi, zwart paard stond bij het hek en hinnikte toen ze haar zag.

„Hallo, Jasmine.” Amy haalde een rolletje pepermuntjes uit haar zak en gaf er een aan de merrie. Jasmine hapte het snoepje gulzig op en drukte meteen haar neus tegen Amy aan om er nog een te vragen.

De andere paarden en pony's in het weiland hoorden het geknisper van het papiertje en keken met gespitste oren op. Zodra ze in de gaten hadden dat er iets te halen viel, kwamen ze naar het hek toe en verdrongen zich rond Amy, die de pepermuntjes zo eerlijk mogelijk begon te verdelen. Plotseling schoot het groepje uit elkaar toen er een isabel kwam aanstormen, de oren in de nek en met ontblote tanden.

„Sundance!” riep Amy uit, terwijl het paard slippend tot stilstand kwam en zijn hoofd hard tegen haar borst duwde. Hij rolde boos met zijn ogen naar de andere paarden en pony's, om hen te waarschuwen niet te dicht bij hem in de buurt te komen. „Wat ben je ook een bullebak.”

Sundance keek haar onschuldig aan. ‘Wie, ik?’ leek hij te zeggen, terwijl hij zijn neus tegen haar aan duwde en blij briepte. Amy gaf hem een zoen op zijn goudkleurige snuit.

Sundance keek haar heel lief aan en verpestte vervolgens die engelachtige uitdrukking door naar Jasmine te schoppen, die naast hem probeerde te kruipen. Amy zuchtte. Niets zou ooit Sundances slechte humeur kunnen veranderen. Maar dat vond ze niet erg, ze hield toch wel van hem.

Ze was twee jaar geleden verliefd op hem geworden, toen ze hem voor het eerst zag in een hok op de paardenmarkt. Met zijn oortjes plat tegen zijn hoog opgeheven hoofd, had hij de hele wereld uitgedaagd en iedereen aangevallen, die het waagde zijn hok in te gaan om hem te bekijken.

„Die gaat de worst in,” had Amy twee mannen horen zeggen. Maar dat was niet gebeurd. Ze had haar moeder overgehaald hem te kopen en had veel aandacht aan hem besteed, waardoor ze langzaam zijn vertrouwen had gewonnen. En tot ieders verbazing bleek Sundance een uitzonderlijk springtalent te zijn. Nu waren er veel mensen die hem wilden hebben. Maar Marion had Amy beloofd dat hij altijd op Heartland mocht blijven.

„Amy!”

Amy draaide zich om en zag Soraya aan komen rennen met een halster in haar handen. Haar zwarte krullen dansten op haar schouders. „Hallo!”

„Hoi.” Soraya hijgde van het hardlopen. „Ik ben er net. Je moeder zei dat we buiten mochten gaan rijden.”

Amy knikte. „Op wie wil jij? Ik ga op Sundance.”

Soraya hoefde maar even na te denken. „Ik neem Jasmine.” Ze kende de paarden en pony's op Heartland bijna net zo goed als Amy.

Jasmine was een ex-dressuurpaard en ze woonde al lang op Heartland. Voordat Marion haar had gered, zou ze worden afgemaakt omdat ze kreupel was aan haar voorbenen. Maar nu, na een succesvolle behandeling van de zwelling aan haar pezen, kon Jasmine weer licht werk aan en ze vond het geweldig om bereden te worden. Ze was een mooi paard: een half-Arabier met twee witte sokken en een mooi Arabisch hoofdje met een witte ster. In tegenstelling tot Sundance had ze een heel vriendelijk karakter. Het zou nog moeilijk worden om afscheid van haar te nemen, maar Amy hoopte dat ze op een dag toch een goed tehuis voor haar zouden vinden.

Amy en Soraya pakten de paarden en in een mum van tijd waren ze klaar met poetsen en opzadelen. Voordat ze op pad gingen, haalde Amy de kruiden voor Sugarfoot op bij haar moeder en stopte ze in haar zadeltas. Ze namen het zandpad naar Teak's Hill, de beboste helling die achter Heartland steil omhoog liep. In de schaduw van de bomen was het lekker koel, terwijl ze naar het huis van mevrouw Bell reden.

„Weet je al wanneer Lou komt?” vroeg Soraya.

„Ze komt niet. Ze belde op om het af te zeggen.”

„Echt? Niet weer, hè.”

„Wel weer, dus.”

Soraya keek haar vriendin aan en veranderde toen snel van onderwerp. „Wat denk je dat je voor je verjaardag krijgt?”

„Nou,” begon Amy enthousiast, terwijl ze Lou uit haar gedachten zette, „ik wil die blauwe jas die bij Cooper hangt. Je weet wel, dat waterdichte jack. Ik heb hem al tien keer aan mijn moeder laten zien.”

Soraya knikte. Cooper was de paardensportwinkel waar ze altijd naartoe gingen wanneer ze in de stad waren.

„En een nieuw paar handschoenen en een rijbroek voor de wedstrijden,” ging Amy door.

„Zou je ook iets van Matt krijgen, denk je?” vroeg Soraya met een plagerige blik in haar ogen.

Amy dacht aan Matt Trewin, een lange jongen met zandkleurig haar, bruine ogen en een scheve glimlach. Ze haalde haar schouders op. „Ik weet niet.”

„Wedden van wel! Als je niet ziet dat hij je leuk vindt, ben je echt blind. Hij is op school niet uit je buurt weg te slaan en hij komt voortdurend langs op Heartland.”

„Dat is omdat hij met Scott meegaat,” protesteerde Amy. „Hij komt echt niet voor mij.” Matts oudere broer, Scott, was hun veearts. Vaak als Scott op Heartland kwam, zat Matt ook in de auto en ging hij bij Amy langs, terwijl Scott de paarden behandelde. „Hij zegt dat hij wil zien hoe het is om een dierenarts te zijn.”

„Ja ja...” Soraya trok een gezicht. „Iedereen weet toch dat

Matt dokter wil worden.”

„Nou ja, misschien is hij wel van gedachten veranderd.”

„Amy! Doe niet zo stom. Je weet best dat Matt met je uit wil. Waarom geef je het niet gewoon toe? Zeg toch een keer ja tegen hem. Ik zou het wel weten!”

Amy wist niet direct iets terug te zeggen. Het was niet dat ze Matt niet aardig vond. Hij was leuk, maar...

„Ik wou dat hij meer van rijden hield,” zei ze. „Hij is niet echt een paardengek, toch? Niet zoals Scott,” voegde ze eraan toe, denkend aan Matts broer, die gek was op paarden.

Soraya keek haar ongelovig aan. „Soms snap ik echt niks van jou! De leukste jongen van school is gek op je en het enige dat je kan zeggen is dat hij geen paardengek is. Bijna elk meisje in onze klas zou een moord doen om met Matt uit te gaan. Hij ziet er leuk uit, hij is hartstikke slim en dan is-ie ook nog aardig. Ik wou dat ik iemand tegenkwam die half zo leuk was. Op mij vallen altijd alleen maar van die sukkels...” Haar gezicht klaarde op. „Maar ach, wie weet kom ik op kamp iemand tegen.”

„Vast wel,” zei Amy.

Begin juli zou Soraya een maand op paardenkamp gaan. Het was een kamp waar je de hele tijd op hetzelfde paard reed en daar wedstrijden mee deed. Het was een speciale verrassing van Soraya's ouders.

Amy dacht aan een hele maand zonder haar vriendin. „Ik zal

je missen!”

„Ik jou ook,” zei Soraya. Ze klopte Jasmine op haar hals. „En de paarden ook. Maar in augustus ben ik er weer.”

Amy grijnsde. „Misschien wel met een nieuw vriendje.”

Soraya begon te lachen. „Als dat zou kunnen.”

Ze giechelden en zetten hun paarden aan in galop. Terwijl ze zo naast elkaar reden, met de wind in hun haren, wilde Amy dat het eeuwig kon duren. Maar al gauw bereikten ze het pad dat naar het houten huisje van mevrouw Bell liep.

„Ho maar.” Amy liet Sundance halt houden bij het hek. „Wat denk je, zou ze buiten zijn?”

Op dat moment begon Jasmine te hinniken. Haar groet werd beantwoord door gehinnik dat van achter het huis kwam. Amy en Soraya keken elkaar aan, stegen af en leidden de paarden om het huis heen, waar ze mevrouw Bell op haar knieën in haar groentetuintje zagen zitten. Ze was langzaam wortels aan het uitgraven, die ze in het mandje naast haar legde. Het leek alsof elke wortel haar enorm veel moeite kostte. Naast haar stond een piepkleine Shetlander. Terwijl mevrouw Bell werkte, zong ze met krakerige stem een liedje. „Hallo, mevrouw Bell,” riep Amy, maar de oude dame hoorde haar niet. Ze ging door met zingen. Sugarfoot stond tevreden naast haar, zijn oren gespitst.

„Laten we Sundance en Jasmine maar hier laten,” zei Amy tegen Soraya. Ze bonden de paarden aan het hek vast en

liepen over het pad naar het groentetuintje.

Telkens als mevrouw Bell klaar was met een stukje grond en een eindje verder langs de rij wortels schoof, liep Sugarfoot met haar mee. Mevrouw Bell droeg een gescheurd schort en een oude hoed, maar Sugarfoot zag er heel goed verzorgd uit. Zijn voskleurige vacht glom. Zijn blonde manen en staart waren gekamd en van onder zijn dikke voorlok piepten twee donkere, slimme oogjes.

Mevrouw Bell draaide zich om om Sugarfoot te aaien en mompelde: „Wat vind jij ervan, Sugarfoot? Ik denk dat de pompoenen het deze zomer niet zo goed doen.”

Sugarfoot duwde zijn snuitje tegen haar hand en briede zachtjes.

„O, wat is-ie schattig,” zei Soraya.

„Mevrouw Bell,” riep Amy weer.

De oude dame schrok van het geluid, maar glimlachte toen ze Amy en Soraya zag. „Hallo daar,” groette ze, terwijl ze langzaam overeind kwam. „Wat leuk om jullie te zien.”

Sugarfoot draafde naar Soraya en neusde langs haar zakken, op zoek naar iets lekkers.

„Willen jullie misschien iets te drinken?”

„Nee, dank u,” zei Amy en ze keek naar Soraya, die ook nee schudde. „We kwamen alleen even kijken hoe het met u gaat. En we hebben de kruiden voor het zomereczeem van Sugarfoot bij ons. Hoe is het met u?”

„Met mij? O, alles prima hoor.”

Amy vond dat mevrouw Bell er helemaal niet prima uitzag. De oude dame ademde moeilijk, met een raar, fluitend geluid.

„Zal ik u even helpen?” bood Soraya aan.

„Dat is aardig van je, lieverd. Wil je deze mand voor me naar binnen brengen?”

De meisjes volgden mevrouw Bell het huis in, Soraya met de mand en Amy met het bosje kruiden. Mevrouw Bell leunde tijdens het lopen op Sugarfoots schoft. Amy zag verbaasd dat Sugarfoot precies scheen te begrijpen hoe hij zijn baasje kon helpen. Hij liep helemaal mee de keuken in, de oude dame ondersteunend tot ze op een stoel kon gaan zitten.

Amy keek om zich heen naar de oude, gebarsten gootsteen, de enkele stoel bij de tafel en het kale kleed op de houten planken. Ze snoof de bedompte lucht op, die naar gekookte groenten rook. Sugarfoot pakte een appel van de fruitschaal, die op een laag tafeltje bij de deur stond.

„Mag hij dat wel?” vroeg Soraya verbaasd.

„O, hij neemt er altijd maar één,” zei mevrouw Bell. Ze aaide Sugarfoot over zijn hals. Hij at dankbaar zijn appel op en leunde daarna met zijn hoofd op haar schouder. „En hij weet dat hij niet verder mag dan de keuken. Hij is echt heel bijzonder.”

„Hoe lang heeft u hem al?” vroeg Soraya, die mevrouw Bell niet zo goed kende als Amy.

„Twaalf jaar. Ik weet nog goed dat ik hem voor het eerst zag.” Mevrouw Bell schudde glimlachend haar hoofd bij de herinnering. „Hij was net gespeend. Hij was het kleinste veulentje dat ik ooit had gezien. Ik moest hem wel kopen! En sindsdien is hij altijd bij me geweest.” Sugarfoot duwde met zijn neus tegen haar schouder en ze legde haar hand op zijn hals. „Maar goed, we moeten weer eens aan de gang. Het huis moet nog worden gedaan.”

„Weet u echt zeker dat het goed gaat, mevrouw Bell?” vroeg Amy. Soms maakte ze zich zorgen over de oude vrouw, zo alleen in haar huisje op de heuvel. Er kwam nooit iemand op bezoek, behalve zichzelf en Eric Beasley, de postbode.

Mevrouw Bell glimlachte naar haar. „Natuurlijk gaat het goed met me. Ik heb Sugarfoot toch om voor me te zorgen?”

Toen ze de heuvel weer afreden, keerde Amy zich naar Soraya. „Misschien moeten we wat vaker bij mevrouw Bell langsgaan.”

Soraya knikte. „Ze ziet er niet echt goed uit, hè?”

Amy schudde haar hoofd. „Ik zal het mam vertellen als we terug zijn.” Ze keek omhoog naar Clairdale Ridge, die donker en rotsig afstak tegen de blauwe lucht. De zon stond nog steeds hoog aan de hemel, maar het leek alsof er zich in de

verte, bij de bergkam, donkere wolken samenpakten. „Zullen we naar de boerderij van de Mallens gaan?” vroeg ze.

„Ja! Ik wil dat paard wel eens zien, waar jij het steeds over hebt.”

„Hij is echt geweldig,” zei Amy.

Het pad werd breder en ze zetten de paarden in galop. Amy maakte haar teugels korter. Ze zag twee omgevallen boomstammen aan de kant van het pad en stuurde Sundance eropaf. Zoals altijd als hij een hindernis zag, spitste hij zijn oren, richtte zijn hoofd op en versnelde zijn passen. Toen ze bij de omgevallen bomen waren, voelde Amy hoe zijn spieren zich spannen. Hij zette af en vloog met minstens een halve meter extra hoogte over de stammen. Na het neerkomen bokte hij van plezier.

Amy greep zijn manen en lachte.

Ze gingen weer over in stap. „Goh, hij springt echt goed,” zei Soraya, terwijl ze Jasmine op haar zwarte hals klopte. „Ga je nog wedstrijden met hem rijden, deze zomer?”

Amy knikte. Sundance was een echt natuurtalent in het springen. Met Amy op zijn rug leek hij te stralen voor het publiek. Hij kwam perfect uit voor elke sprong, raakte nooit een balk en sprong zo soepel dat het publiek hem bijna nooit kon weerstaan. In de ring was hij een voorbeeldig paard, perfect gehoorzaam en gemanierd.

Het is maar goed dat al die mensen hem nooit zien zoals

hij thuis is, dacht Amy toen hij weer eens boos naar Jasmine uitviel, zijn oren plat naar achteren.

Soraya grijnsde. „Dan mag Ashley wel uitkijken.”

Ze lachten allebei. Ashley Grant zat bij hen op school. Ze was mooi en bovendien ook nog een getalenteerd ruiter. Haar ouders hadden een bekende springstal, Green Brair, waar haar moeder, Val Grant, de trainer was. Ashley deed mee aan alle wedstrijden en had al heel wat prijzen gewonnen met haar dure, als robots afgerichte paarden. Toen ze Amy voor het eerst met Sundance op een wedstrijd had zien aankomen, had ze Sundance ‘de Muilezel’ gedoopt, vanwege zijn niet zo fraaie isabelkleur en zijn humeurigheid buiten de ring. Het lachen was haar echter snel vergaan toen Sundance met gespitste oren de ring in was gegaloppeerd en de titel ‘Kampioen’ had gehaald.

„Had ik al verteld dat Ashleys moeder Sundance wou kopen?” vroeg Amy.

„Wat? Na al die gemene dingen die ze over hem hebben gezegd?”

„Ze belde vorige week op. Ze bood een boel geld voor hem. Mam zei natuurlijk nee.” Amy aaidte Sundance over zijn hals. „Alsof ik jou ooit naar een stal als Green Brair zou sturen!”

De trainingsmethoden op Green Brair waren heel anders dan die op Heartland. Val Grant geloofde in hard optreden en

streng discipline. Ze trainde paarden om op de instructies van elke ruiter te reageren. Haar paarden werden zo gedruild dat ze ieder parcours konden winnen. Val Grant vond het verspilde tijd om ook een band met ze op te bouwen. En veel van de ruiters aan wie ze les gaf, dachten er net zo over.

Amy kon zich enorm opwinden over die mentaliteit. Als je met paarden werkte, moest je hen begrijpen en respect voor hen hebben, vond ze.

Op dat moment kwam Jasmine te dicht bij Sundance. Hij gierde en hapte naar haar.

„Hoewel,” zei Amy hoofdschuddend, „misschien verdient Ashley je wel!” Ze lachte en klopte Sundance op de hals om te laten zien dat ze het niet meende.

Ze vroeg zich af hoeveel wedstrijden ze die zomer met hem zou kunnen rijden. Ze had de geheime ambitie om ook hogere parcours met hem te gaan springen. Het probleem was tijd. Als het heel druk was op Heartland, zou haar moeder geen tijd hebben om haar te brengen. Toch vond ze dat ook weer niet zo erg. Wedstrijden waren leuk, maar niet zo leuk als het helpen met de paarden op Heartland.

„Kom op, laten we een stuk draven,” zei Soraya.

Hoe dichter ze bij Clairdale Ridge kwamen, hoe ruiger het terrein werd. De steile berghellingen waren bezaaid met graspollen en rotsen. Hier en daar verspreid stonden een paar eenzame schuren.

Ze kwamen bij het ruiterspad naar het huis van de Mallens.

„Kijk daar!” zei Amy, terwijl ze stilhield. Drie draden prikkeldraad waren over het pad gespannen. Het prikkeldraad reikte tot borsthoogte bij de paarden en het was te gevaarlijk om eroverheen te springen. Bovendien, dacht Amy, waren paden alleen versperd als daar een goede reden voor was.

„Misschien is er een steenlawine naar beneden gekomen of zo,” zei Soraya, terwijl ze met Jasmine naast Sundance stopte. Ze keek omhoog. De zwarte wolken waren nu veel dichterbij. „We kunnen beter teruggaan. Het ziet eruit alsof het slecht weer wordt.”

„Maar we zijn er al bijna,” protesteerde Amy. „Laten we over de weg gaan.”

„Dat mag toch niet van je moeder?”

„Maak je niet zo druk.” Nu ze al zo ver waren, wilde Amy de mooie, gitzwarte hengst per se zien. „Dat stuk over de weg duurt maar vijf minuten. Kom op!” Ze dreef Sundance naar voren. Over haar schouder zag ze dat Soraya even aarzelde voordat ze achter haar aan kwam. De weg was smal en bochtig en aan beide kanten liepen afbrokkelende stenen muren met oude palen en roestig prikkeldraad erop.

„Het ziet er niet echt veilig uit.” Soraya keek naar de scherpe bochten in de weg.

„Het komt heus wel goed,” zei Amy ongeduldig.

Ze draafden langs de weg, de hoeven van de paarden

kletterden luid op het versleten asfalt. Toen ze de tweede bocht om reden, verdween de weg in een donkere tunnel van bomen. Sundance briepte onzeker en stopte.

„Het is niet eng,” spoorde Amy hem aan. „Ga door.” Ze klakte met haar tong.

Sundance stapte de kille schaduw in, zijn voeten voorzichtig optillend. De lucht voelde plotseling koud, de groene takken boven hun hoofd hielden de warmte van de zon tegen. Met een woeste kries vloog een vogel op uit een boom. Zowel Jasmine als Sundance schrokken heftig en slipten op de gladde weg.

Amy keek achterom naar Soraya. Haar gezicht stond strak.

„Laten we doordriven,” zei Amy snel. Ze begon het ongemakkelijke gevoel te krijgen dat haar moeder gelijk had. Het was een gevaarlijke weg om op te rijden. Er hoefde maar één auto te snel de bocht om te komen...

Ze klakte weer met haar tong en dwong Sundance naar voren. Hij was overstuur en schrikachtig, maar ze kalmeerde hem en hij ging over in een regelmatige draf. Amy was blij toen ze even later uit de tunnel van bomen te voorschijn kwamen. Voor hen lag de oprit naar het huis van de Mallens. Opgelucht sloegen ze het pad in. Toen ze dichterbij het huis kwamen, liet Amy Sundance overgaan in stap. „Ze zijn weg!”

Het huis was overduidelijk leeg. Het paard en de magere koeien stonden niet meer in de wei, de pick-up-truck was

weg en er hingen geen gordijnen meer voor de ramen. Alleen aan de paar vuilniszakken bij de deur kon je zien dat er niet lang geleden nog mensen hadden gewoond.

„O.” Soraya klonk teleurgesteld.

„Nou ja, dan moeten we maar weer teruggaan.” Ook Amy vond het jammer dat ze de hengst nu niet meer zou kunnen bewonderen.

Ze reden om het huis heen naar het ruiterspad dat terugleidde naar Teak's Hill en Heartland. Ze passeerden een stel vervallen schuren.

De lucht was zwaar en stil, donkere wolken hingen dreigend boven hun hoofden.

„Ik vind het hier eng,” zei Soraya met zachte stem.

Opeens gooide Jasmine haar hoofd omhoog en hinnikte schrill. De meisjes schrokken zich een ongeluk.

„Jas!” riep Amy uit. De woorden stierven op haar lippen toen een ander gehinnik door de lucht klonk. Soraya en Amy keken elkaar verbaasd aan.

„Waar kwam dat vandaan?” vroeg Soraya.

„Ik... ik weet het niet!” Amy keek wild om zich heen, bijna overtuigd dat ze een spook had gehoord. Toen klonk er weer gehinnik.

Deze keer hoorde Amy waar het geluid vandaan kwam. „Die schuur!” zei ze, terwijl ze naar een van de minst vervallen gebouwen wees. Ze greep haar teugels toen

Sundance opzij sprong, zijn hoofd in de lucht en zijn beige oortjes gespitst. Soraya worstelde om een opgewonden hinnikende Jasmine onder controle te houden. Amy stapte snel van Sundance af en duwde zijn teugels in Soraya's handen. „Hier, hou vast.”

Toen ze het korte stukje naar de schuur rende, viel een grote regendruppel op haar arm. Ze lette er niet op, haar vingers worstelden met de roestige metalen grendel op de schuurdeur. Binnen hoorde ze een hoef over de grond schrapen. Waarom zat er een paard opgesloten in de schuur? De grendel schoot omhoog, maar de zware deur klemde en bleef dicht.

„Voorzichtig nou,” riep Soraya bezorgd.

Amy stond op het punt met haar hele gewicht aan de deur te gaan hangen, maar stopte. Soraya had gelijk. Het paard zou wel doodsbang zijn omdat hij in het donker was opgesloten, en een paard in paniek was altijd gevaarlijk.

Voorzichtig wist ze de deur op een kiertje open te krijgen en ze gluurde naar binnen. Even zag ze niets, maar toen pasten haar ogen zich langzaam aan het donker aan. Haar adem stakte.

Daar achter in de schuur stond het prachtige zwarte paard van de Mallens haar wantrouwend aan te kijken.

Hoofdstuk 3

„Het is de hengst!” riep Amy, terwijl ze snel naar Soraya wenkte. De deur schuurde over de grond toen ze probeerde hem nog iets verder open te trekken. Zodra de opening groot genoeg was om wat licht binnen te laten, kon ze het paard duidelijk zien. En hij zag haar. Het wit van zijn angstige ogen glom in het duister. Hij stond achter in de schuur, al zijn spieren gespannen, zijn schouders en flanken trillend van angst.

„Rustig maar,” zei Amy zo kalm mogelijk. „Ik doe je geen pijn.” Ze keek de schuur rond. De vloer was leeg, er was geen eten of drinken te bekennen. Toch zag de hengst er goed uit, wat betekende dat hij waarschijnlijk niet meer dan een dag of twee opgesloten had gezeten.

Het paard hinnikte schril. Amy dacht na. Als ze de deur verder opendeed, zou hij misschien proberen te ontsnappen. Dat zou een ramp zijn. Hij zou de wildernis van Clairdale Ridge in kunnen rennen of op de smalle weg terecht kunnen komen. Ze moest iets anders verzinnen om hem te helpen. Ze draaide zich om naar Soraya. „We moeten iets doen!”

Soraya had zo haar eigen problemen. Opgewonden door het gehinnik van de hengst, draaiden Jasmine en Sundance wild in het rond. Sundance probeerde Jasmine te bijten,

waardoor de merrie hoog steigerde. Soraya kon maar net in het zadel blijven.

Amy keek omhoog naar de zwarte lucht. Het regende nu hard. Grote druppels plensden naar beneden. Met bonzend hart keerde ze zich weer naar de schuur en begon zichzelf door de kier te wurmen.

„Braaf,” riep ze naar de angstige hengst. Hij steigerde half en ze sprong achteruit. „Rustig, jongen!”

Maar het paard liet zich niet kalmeren. Hij sloeg om zich heen, zijn hoeven dreunden tegen de muur.

„Amy,” riep Soraya van buiten. „Ik houd Sundance niet meer!”

Amy aarzelde. Ze wist dat ze Soraya moest helpen, maar wat moest er dan met het paard? Hij zou zich nog verwonden in de donkere schuur. De regen was inmiddels een hoosbui geworden. Het water kletterde op het dak en vormde plassen op de grond. Haar gedachten tolden door haar hoofd. Zelfs als ze bij de hengst in de buurt kon komen, hoe zou ze hem dan zonder halster of hoofdstel terug kunnen krijgen naar Heartland?

„Amy!” Soraya’s stem klonk hoger, wanhopiger.

Amy perste zich weer naar buiten en duwde de deur dicht. „Het spijt me,” fluisterde ze door een spleet in het hout, terwijl ze de grendel dicht sloeg. „Ik beloof dat ik snel terugkom.”

De hengst schreeuwde het uit toen hij merkte dat hij weer in het donker was opgesloten. Amy probeerde niet te luisteren en draaide zich om. Sundance stond te steigeren en Soraya hield hem bijna niet meer. Amy rende naar haar vriendin toe. Ze greep de teugels van Sundance en trok hem naar beneden. „Snel! We moeten hulp halen.”

Ze sprong in het zadel en de twee meisjes raceten in rengalop het pad op.

Tegen de tijd dat ze terugkwamen bij Heartland waren Amy en Soraya doorweekt. Hun spijkerbroeken dropen van het water en hun T-shirts plakten tegen hun lichamen.

Ze kletterden met zo'n vaart het erf op, dat Marion Fleming de zadelkamer uit kwam rennen. „Wat is er in hemelsnaam aan de hand?” Ze keek naar Amy's grote ogen en witte gezicht en haar stem werd ongerust. „Wat is er gebeurd?”

„Het paard van de Mallens,” hijgde Amy, terwijl ze van de rug van Sundance gleed. „Ze zijn weg, maar het paard is opgesloten in een schuur bij het huis. Je moet helpen!”

„Hebben ze hem achtergelaten?!”

Amy knikte. „We moeten hem gaan halen!”

Marion keek naar de stromende regen. „We kunnen met dit weer niet met de trailer weg, Amy. De wegen naar Clairdale Ridge zijn zo steil en glad. Het is veel te gevaarlijk.”

Amy probeerde niet aan de enge tunnel van bomen boven op de berg te denken. „Maar we kunnen dat paard daar niet nog een nacht laten,” riep ze uit. „Hij heeft geen voer of water of wat dan ook.”

„Helemaal niets?”

Amy schudde haar hoofd. „Hij is doodsbang, mam. Hij kan zichzelf wel verwonden. En als het gaat onweten, probeert hij misschien te ontsnappen!”

Marion was even stil en nam toen een beslissing. „Oké. We gaan hem halen,” zei ze resoluut. „Zetten jullie de paarden op stal en pak een emmer voer voor de hengst. Ik haal de trailer.” Terwijl ze wegliep, riep ze nog: „Ik ben zo terug.”

„Laat mij maar.” Soraya pakte Sundances teugels uit Amy's handen. „Ga nou. Ik zet Jasmine en Sundance wel weg. Ik kan beter niet meegaan, mijn vader komt me zo ophalen.”

Amy aarzelde even.

„Toe nou!” drong Soraya aan. „Bel me vanavond maar om te vertellen wat er is gebeurd.”

„Oké. Dank je.” Amy draaide zich om en rende achter haar moeder aan.

Toen ze de oprijlaan afreden, leek het weer nog slechter te worden. De lucht was zwaar en donkergrijs. De ruitenwissers gingen snel heen en weer, maar het hielp nauwelijks. De banden lieten het water uit de plassen op de weg hoog opspatten.

Amy rilde in haar natte kleren. „Waarom zouden ze hem achter hebben gelaten, mam?”

Marion haalde haar schouders op, haar ogen strak op de weg gericht. „Misschien is het wel een gestolen paard en durfden ze hem niet meer te verkopen. Wie weet was de politie ze wel op het spoor.”

„Maar ze hebben hem zomaar opgesloten,” zei Amy verontwaardigd. „Hij had dood kunnen gaan van de honger.”

Marion stuurde de trailer de steile, bochtige weg naar Clairdale Ridge op. „Sommige mensen kan dat soort dingen niets schelen.” De motor rammelde toen ze terugschakelde voor de scherpe bochten. Het water liep in stromen over de weg.

Ze reden de duistere tunnel van bomen in. De truck met de trailer kroop door de bochten. Een tak knalde luid tegen het dak. Amy schrok. Ze vond deze donkere weg maar niets. Een boom kraakte onheilspellend toen ze erlangs reden. Amy klemde zich aan de stoel vast en probeerde alleen aan het paard te denken.

Eindelijk kwamen ze weer in de open lucht. „Ik zie bijna niets,” zei Marion, toen de regen weer hard op de voorruit kletterde.

Amy tuurde door de wazige ruit, op zoek naar de oprijlaan naar het huis. „Daar! Daar is de ingang. We zijn er bijna.”

„Goed, we zullen de truck eerst even draaien, dan kunnen

we straks zo wegrijden.” Marion maakte een ruime draai op de rijweg, moest een keer met de trailer steken, en reed toen achteruit.

De truck hobbelde door de gaten in de oprit. Marion stopte naast het huis en sprong uit de auto. Ze liet de koplampen aan om de weg te verlichten. Amy graaide het halster en het touw van de voorbank, terwijl Marion de laadklep van de trailer liet zakken. „Welke schuur is het?” riep ze naar Amy.

„Die daar!” Amy moest schreeuwen om boven het geloei van de wind uit te komen.

Ze renden door de regen naar de schuur. Nadat Marion de grendel opzij had geschoven, trokken ze samen de deur een stukje open. Amy keek naar binnen. De zwarte hengst staarde hen aan, zijn hoofd hoog en zijn neusgaten opengesperd. Zijn ogen stonden wild. Marion keek even naar hem en pakte toen met haar rug naar de wind een klein blikje uit haar zak. Daaruit viste ze een snuffje donker gruis en wreef dat in haar handen. „Ga eens een beetje achteruit,” zei ze zacht tegen Amy.

Amy deed wat haar werd gezegd en Marion wrong zich door de kier van de deur. Het paard stampte onrustig, zijn oren naar achteren. Marion draaide haar lichaam half van hem weg en richtte haar ogen op de grond. Ze wist dat paarden nerveus konden worden als je ze recht aanstaarde. De hengst keek haar wantrouwend aan. Heel langzaam strekte ze haar

hand uit. De zwarte hengst stond op het punt zijn hoofd weg te trekken, maar rook toen het poeder op Marions handen. Zijn neusgaten sperden zich open en hij snoof, zijn oren plotseling gespist.

Amy hield haar adem in. Het poeder was gemaakt van afgeknipte stukjes van zwilwratten, de gevoelloze, eeltige knobbels aan de binnenkant van paardenbenen. Een oude paardenkenner had Marion ooit eens geleerd dat de geur angstige, nerveuze paarden kan kalmeren.

Amy stond bibberend in de deuropening en keek wat er ging gebeuren. Heel voorzichtig strekte het paard zijn hoofd naar voren. Marion bleef stil staan, haar ogen nog steeds op de grond gericht. Ik ben geen bedreiging voor je, leek haar lichaamstaal uit te drukken. Het paard deed snuivend een stap in haar richting. Zijn fijne snoet raakte Marions hand en hij snoof zachtjes. Hij deed nog een stap naar voren en rook aan haar haar. Hij ademde langzaam in en uit.

Amy zag hoe haar moeder zich langzaam omdraaide, en toen de hengst nog eens inademde, verdween de angst uit zijn ogen. Zijn spieren ontspanden zich en hij deed zijn hoofd naar beneden om aan Marions hand te snuffelen. Ze aaide hem. „Geef het halster eens,” zei ze zacht.

Het paard liet zonder protest toe dat Marion het halster omdeed. Ze klopte hem op zijn hals. „Kom maar, jongen. Dan zullen we eens proberen jou in de trailer te krijgen.”

Amy duwde de deur open. Het paard volgde Marion gehoorzaam naar buiten, de stromende regen in. Amy aaide hem en hij duwde zijn neus tegen haar arm. Nu hij niet meer bang was, bleek hij heel vriendelijk te zijn.

Toen ze bij de trailer waren aangekomen, klom Amy op de laadklep en rammelde met de voeremmer. Het paard strekte zijn nek uit en hapte gulzig een mondvul voer naar binnen. Vervolgens liep hij zonder aandringen de trailer in. Amy zette de emmer voor hem neer zodat hij kon eten en glipte door de zijdeur naar buiten. Terwijl haar moeder het paard vastzette, deed Amy de klep dicht. Haar natte vingers glibberden over de grendels. De wind loeide en de regen kletterde naar beneden.

Eindelijk kwam Marion naar buiten. „Naar huis,” zei ze, achteromlopend om de grendels te controleren. „En snel.”

Het water stroomde van hun gezichten toen ze weer in de truck stapten. Marion draaide de sleutel om en sputterend sloeg de motor aan. Amy rilde en kneep het water uit haar haar. Marion zette de ventilatie aan, die begon te draaien en bijna het geluid van het noodweer overstemde. Ze konden de hengst onrustig in de trailer horen bewegen, terwijl de regen op het dak ratelde.

Buiten rommelde het onheilspellend. Vlak daarna flitste een felle bliksemstraal door de lucht en viel de regen nog harder. De donder van het onweer dreunde in hun oren toen

ze de steile weg naar beneden opdraaiden.

Ze hoorden hoe het paard in paniek begon te raken. Zijn hoeven sloegen tegen de zijkanten van de trailer, waardoor deze heen en weer schudde. Amy keek benauwd naar haar moeder. De truck ging steeds sneller naar beneden.

Marion keek gespannen naar de natte weg voor hen, terwijl ze voortdurend remde om de trailer onder controle te houden. „Dit is waanzin,” mompelde ze. „We hadden nooit moeten gaan, Amy. Niet met zulk noodweer.” Haar vingers klemden zich om het stuur.

Amy schrok toen een bliksemflits vlak voor hen insloeg, gevolgd door een enorme donderklap. De hoeven van de hengst ramden weer tegen de wanden van de trailer, terwijl hij probeerde te ontsnappen.

Voor hen begon de tunnel van donkere bomen. Toen ze naar binnen reden, knarsten en bonkten de takken tegen het dak van de trailer. Elke spier in Amy's lichaam was gespannen. Haar hart bonsde en haar adem stokte in haar keel.

De bomen langs de weg zwaaiden heen en weer, geranseld door de onophoudelijke wind en regen. De weg glom zwart onder het dichte bladerdek. Toen scheurde een verblindende bliksemflits door de lucht. De donder was zo hard dat het leek alsof er een kanon werd afgeschoten. Amy schreeuwde van schrik. Het paard gilte toen er een hard, krakend geluid klonk. Recht voor hen begon een boom om te vallen.

Marion remde hard, maar de banden vonden geen houvast op het overstroomde asfalt. De truck gleed over de weg, recht op de vallende boom af.

Het leek of de tijd stil stond. Amy kon alleen maar hulpeloos toekijken, terwijl de boom afgrijselijk langzaam op hen afkwam. Heel even dacht ze nog dat ze er net langs zouden glippen, maar toen, met een laatste gekraak, stortte de boom naar de grond.

Met verbijsterende helderheid, in een enkele seconde die een eeuwigheid leek te duren, zag Amy elk detail, elke nerf van elk groen, nat blad. „Mama!” gilte ze.

Toen was er een klap, een misselijkmakend gevoel alsof ze viel en daarna niets meer.

Hoofdstuk 4

Amy deed langzaam haar ogen open. Wit. Alles was wit. Waar was ze? Ze knipperde tot de figuur die naast haar zat scherp in beeld kwam. „Lou?” zei ze verbaasd.

„Ja, ik ben het,” zei haar zus met een glimlach. Ze was niets veranderd, met haar korte, stroblonde haar en korenbloemblauwe ogen. Maar haar gezicht was bleek en haar ogen gespannen.

Amy ging rechtop zitten. Een scherpe pijn schoot door haar hoofd en borst en ze snakte naar adem.

Lou legde haar hand op Amy's schouder. „Voorzichtig, probeer niet te snel te bewegen.”

„Waar ben ik?” Amy keek verward om zich heen.

„In het ziekenhuis.” Lou duwde Amy zachtjes terug tegen de kussens. „Je bent acht dagen bewusteloos geweest. We waren zo blij toen je gisteren even bijkwam.” Ze keek Amy onderzoekend aan. „Weet je dat nog?”

Amy schudde haar hoofd en keek om zich heen. „Waar is mam?” Zodra ze dat zei, kwamen de herinneringen terug. De weg. De boom. Ze staaarde naar Lou. „We hebben een ongeluk gehad!”

Lou knikte aarzelend.

„O nee! Hoe is het met het paard?” Amy kreunde toen ze

weer rechtop probeerde te gaan zitten. „En met mam?” Ze zag dat Lou haar ogen neersloeg en Amy’s hart sloeg over van angst. „Lou?” zei ze, met een snik in haar stem bij het zien van het halfverborgen gezicht van haar zus. „Lou! Waar is mama? Lig ze ook in het ziekenhuis?”

Lou haalde diep adem en pakte haar hand. „Het paard is bij Scott Trewin.” Ze keek Amy recht in de ogen. „Hij is gewond maar niet heel ernstig, hij heeft alleen een shock.” Lou was even stil. „Maar mam...” Lou’s stem trilde en haar ogen gingen naar Amy’s hand in de hare. „...Mam komt niet meer terug, Amy.”

Amy werd lijkbлек. „Nee,” fluisterde ze.

Lou knikte hulpeloos.

Amy’s stem sloeg over. „Dat kan niet. Mama kan niet dood zijn!”

„Het spijt me zo.” Lou slikte en haar ogen vulden zich met tranen. „De begrafenis was drie dagen geleden.”

Amy staarde haar aan, haar ademhaling ging steeds sneller.

„Je lag in coma. We wisten niet wat we moesten doen,” zei Lou wanhopig. „Opa en ik wisten niet wanneer je bij zou komen. Ik ben zo blij dat je weer wakker bent. Ik wou dat we dat geweten hadden.” Haar blik zocht die van Amy. „O Amy, ik begrijp het. Het spijt...”

„Nee!” riep Amy, overspoeld door pijn. Haar uitroep werd gegil. Ze kon en wilde niet meer ophouden. Ze gilte en gilte,

en merkte niet dat Lou naar de deur rende en een zuster riep. Zelfs de prik in haar arm voelde ze niet. Haar schreeuw werd een zacht gejammer en toen werden haar oogleden zwaar en gleed ze terug in het donker.

De volgende dagen lag Amy in haar ziekenhuisbed en hilde tot ze niet meer kon. Ze had twee gebroken ribben en haar hoofd deed zeer. Amy was blij om de pijn in haar lichaam, omdat ze zo de pijn in haar hart minder voelde. Het was allemaal haar schuld. Als ze haar moeder niet had gedwongen om te gaan rijden in die regen, dan was het ongeluk nooit gebeurd en zou ze nog leven. Steeds weer hoorde ze haar moeder zeggen: ‘We kunnen met dit weer niet met de trailer weg.’ Maar Amy had haar overgehaald wel te gaan. Het was haar schuld.

Ze voelde zich zelfs niet beter toen haar opa langskwam.

„Ik heb wat tijdschriften voor je meegenomen.” Jack ging naast haar zitten. „Hoe voel je je?”

Amy kon niet antwoorden.

„Het gaat goed met de paarden. Ty en ik zorgen voor ze. Ik denk dat ze je allemaal missen. En Lou heeft verlof opgenomen van haar werk om met de zakelijke kant van Heartland te helpen. Ze doet het geweldig. Ze is zo gedreven... Net als je moeder.” Hij stopte even. „En jij lijkt ook zo op je moeder, meisje.” Hij legde zijn hand onder haar

kin en draaide haar gezicht naar zich toe, zodat hij in haar ogen kon kijken. „Ik ben blij dat ik jullie heb.”

Amy sloeg haar ogen neer naar de ziekenhuislakens.

Jack Bartlett keek naar haar. Hij kon zijn eigen verdriet niet verbergen. „Kop op, lieve meid.” Hij sloeg zijn arm om haar heen en trok haar naar zich toe. „We redden het wel. We zullen wel moeten. Jij, ik en Lou, we hebben elkaar nog.”

Amy kneep haar ogen dicht. Pijn schoot door haar hoofd. Hoe zouden ze het moeten redden? Haar moeder was dood en zij had haar vermoord. Ze duwde haar opa weg en plotseling flapte ze het eruit. „Het was mijn schuld, opa!”

Haar opa keek verward. „Wat bedoel je?”

„Ik heb mam vermoord,” snikte Amy. „Het is mijn schuld dat ze in de regen met de trailer wegging. Ze wilde niet gaan. Ik heb haar gedwongen.”

Haar opa greep haar stevig bij haar schouder. „Nee, hou daarmee op! Amy, zo moet je niet denken.”

„Maar het is waar! Ik zei dat we moesten gaan.”

Jack trok haar weer naar zich toe. De tranen stroomden nu over zijn wangen. „Je moeder wist dat het gevaarlijk was, maar ze wou zelf gaan. Dat paard was in nood. Ze deed nooit iets dat ze niet wilde. Het was haar beslissing.” Hij drukte haar stevig tegen zich aan.

„Toch is het mijn schuld dat ze is gegaan,” zei Amy hees. „En dat zal ik mezelf nooit vergeven.”

De dagen gingen voorbij, en ten slotte had ze geen tranen meer. Een vreselijk verdoofd gevoel kwam over haar heen. Ze kon niet voelen, ze kon niet denken. Het was alsof ze naast zichzelf stond, alsof ze niets te maken had met wat er gebeurde. Haar opa en Lou kwamen elke dag langs. Ty kwam op bezoek, en Soraya en Matt. Maar ze had hen niets te zeggen. Er was zoveel gebeurd dat zij nooit zouden begrijpen.

Op een dag kwamen haar opa en Lou samen. Jack Bartlett stond bij het raam en keek naar Amy.

Lou zat op het randje van het bed en hield Amy's hand vast. „De doktoren vinden dat het tijd is dat je naar huis gaat.”

„Naar huis?” vroeg Amy somber. „Ik heb geen thuis meer.”

„Natuurlijk wel.”

Amy zag Lou's vastberaden blik en zakte weer onderuit in de kussens, een hete pijn stak haar ogen. Hoe kon ze ooit teruggaan naar Heartland als mam daar niet meer was? Ze draaide haar hoofd weg.

Jack liep naar het bed toe. „Alsjeblieft, Amy. Kom naar huis.”

Teruggaan naar Heartland was erger dan Amy ooit had kunnen dromen. Toen ze het erf opreden, keken Pegasus en Copper over hun staldeuren. Ty was een emmer aan het vullen onder de kraan. Alles leek zo normaal. Amy's maag draaide om, en even dacht ze dat ze moest overgeven. Ze gooide de autodeur

open en rende het huis in, niet lettend op de pijn van haar gebroken ribben.

Ze weigerde het huis weer uit te gaan en wilde de paarden niet zien. Ze zat alleen maar in de keuken, starend naar de grond, hopeloos verdrietig.

„Wil je me niet komen helpen?” vroeg haar opa de volgende ochtend, maar Amy bleef zitten waar ze zat, ineengedoken in de grote stoel.

Ze keek toe hoe Lou de administratie van haar moeder probeerde te begrijpen. Overal lagen papiertjes, kladjes en kaartjes, en zelfs de telefoonnummers van mensen zoals de voerleverancier en de hoefsmid lagen op verschillende plaatsen verstopt. Lou was praktisch en efficiënt en leek overal een systeem voor te hebben. Ze deed het papierwerk en de telefoontjes, maar de paarden liet ze over aan haar opa en Ty. Amy zat zwijgend in de keuken.

Soms merkte ze dat Lou snel naar haar keek. Amy voelde dan de nauwelijks verborgen frustratie, maar ze keek altijd de andere kant op. Ze wist dat Lou vond dat ze zou moeten helpen, maar ze kon het erf niet opgaan en net doen alsof er niets was gebeurd.

Toen Amy drie dagen thuis was, kwam Lou naar haar toe. Ze had het druk gehad en de spanning en vermoeidheid waren van haar gezicht af te lezen. „Amy, kun jij samen met Ty bekijken welke paarden moeten worden beslagen? Ik moet bij

de telefoon blijven. Ik verwacht elk moment een telefoontje van Bob Shaw, de eigenaar van Tarka.”

Amy schudde haar hoofd.

„Alsjeblijft, Amy. Ik moet hier echt op dat telefoontje wachten.”

Amy drukte haar nagels in haar handpalmen. „Ik ga niet naar buiten.”

„O, verdorie!” zei Lou geïrriteerd. Ze trok een paar laarzen aan en rende de deur uit.

Een paar minuten later begon de telefoon te rinkelen. Amy staarde naar het toestel. Het gebel klonk schel in de stilte van de keuken, maar het was alsof haar benen bevroren waren. Ze liet hem rinkelen.

Plotseling werd de deur opengegooid. Lou stormde naar binnen en greep de telefoon. „Hallo, Heartland,” hijgde ze, haar gezicht rood van het rennen. Er was een korte stilte, waarna ze de hoorn neersmeet. „Opgehangen!” Ze draaide zich om naar Amy. „Waarom neem je dan ook niet op?”

Op dat moment liep Jack Bartlett de keuken in. Hij voelde de spanning in de lucht en schraapte zijn keel. „Eh... Lou. Heb je gebeld om de voerbestelling te bevestigen? We hebben niet zo veel meer, weet je.”

„Voerbestelling!” Lou streek met haar hand door haar korte haar en staarde hem aan. „Welke voerbestelling?”

„Je weet toch wel dat we om de drie weken voer voor de

paarden bestellen?”

„Waarom zegt niemand dat dan?” Lou’s stem klonk hoog en boos. Maar toen ze de verbazing in haar opa’s ogen zag, werd haar gezicht gelijk vriendelijker. „Sorry, opa. Ik bedoelde het niet zo,” zei ze snel. „Ik ga het regelen. Maak je geen zorgen.”

„Je doet het geweldig, Lou,” zei Jack zacht.

Amy voelde een snik in haar keel omhoogkomen. Voerbestedingen. Telefoontjes van eigenaars. Hoe konden ze gewoon doen alsof er niets gebeurd was? Ze sprong uit haar stoel en rende de trap op naar haar slaapkamer. Daar stortte ze in elkaar op de vloer tussen de bergen tijdschriften en kleren. Ze sloeg haar armen om haar knieën en begon te snikken. Wat dachten ze wel niet? Mam was dood. Was ze dan de enige die het iets kon schelen?

Amy bleef in haar kamer en kwam pas tegen de volgende middag weer naar beneden. Daar zaten haar opa en Lou aan de keukentafel. Toen Amy de keuken binnenkwam, hielden ze plotseling op met praten.

„Dag, meissie,” zei haar opa, terwijl hij opstond. „Hoe is het met je?”

Amy gaf geen antwoord, maar liep naar een stoel en ging zitten.

Er viel een stilte. Amy zag dat haar opa en Lou elkaar aankeken. Toen zei Lou: „Opa en ik vinden het eigenlijk tijd

dat je je vrienden weer eens ziet.”

Amy voelde haar hart in haar schoenen zinken. Sinds ze terug was uit het ziekenhuis waren Matt, Soraya en andere vrienden van school langsgesproken en hadden ze opgebeld, maar Amy had ze niet willen zien of spreken. Ze zouden haar alleen maar proberen op te vrolijken.

„Dat wil ik niet,” zei ze.

„Amy, het zijn je vrienden, ze willen je helpen.” Lou was even stil. „Alsjeblieft, Amy. We hebben een verlaat verjaardagspartijtje voor je georganiseerd vanavond. Op die manier kun je ze allemaal zien, dachten we. Het kan best leuk zijn.”

„Ik heb het al honderd keer gezegd!” Amy sprong kwaad op. „Ik wil ze niet zien!”

Jack liep naar haar toe. „Rustig nou, Amy. Lou heeft gelijk,” zei hij vriendelijk. „Je moet je leven toch weer oppakken?”

Amy staarde hem aan. Haar leven weer oppakken?! Hoe kon ze, nu haar moeder dood was?

„We hebben niet veel mensen uitgenodigd,” zei Lou. „Alleen Soraya, Ty, Matt en nog wat vrienden die Soraya noemde.”

„Zeg het maar af,” riep Amy met een akelig, knagend gevoel in haar buik. „Ik wil niemand zien.”

Lou verhief haar stem. „Maar je kunt het toch niet zomaar

opgeven?”

Jack legde zijn hand op Lou's arm. Lou beet op haar lip en draaide haar gezicht weg.

„Opa, alsjeblieft...” zei Amy.

Maar hoe ze ook smeekte, haar opa en Lou wilden niet luisteren. Ze zeiden dat het voor haar eigen bestwil was. Uitgeput rende ze naar boven naar haar slaapkamer en ze weigerde er de rest van de dag uit te komen. Ze zat er nog steeds toen haar vrienden om zeven uur aankwamen.

Haar opa klopte op haar slaapkamerdeur. „Amy?” Hij duwde de deur open. „Toe nou. Kom naar beneden.”

Amy schudde ongelukkig haar hoofd.

„Alsjeblieft,” zei Jack en hij strekte zijn hand naar haar uit. „Doe het voor mij. Ik kan het niet aanzien als je je steeds zo terugtrekt.”

Amy keek op en zag plotseling hoe moe zijn gezicht stond. Hij had wallen onder zijn ogen, zijn voorhoofd was gefronst. Heel langzaam pakte ze zijn hand en stond op.

Hij lachte naar haar. „Het komt wel goed. Dat zul je zien.”

Amy volgde hem met bonzend hart naar beneden. Maar zodra ze de keuken inkwam, wist ze dat ze het niet had moeten doen. Haar vrienden stopten met praten en bleven stil in de kamer staan, onhandig stuntelend met felgekleurde cadeautjes. Ze zag Soraya en Matt, Matts vriend Danny en Ellen en Robyn uit haar klas. Ty stond naast Lou bij het

aanrecht.

Even was het stil. Toen liep Soraya naar voren. „Hoi, Amy,” zei ze bezorgd en ze omhelsde haar. „Alsnog gefeliciteerd met je verjaardag.”

Amy probeerde te glimlachen, maar eigenlijk wilde ze door de grond zakken. „Hoi.”

Matt kwam naar haar toe. „Hoe gaat het met je?” De ongerustheid klonk door in zijn stem.

„Iemand iets drinken?” vroeg Lou. „Amy, wat wil jij?”

„Niks,” fluisterde Amy. Er viel weer een stilte.

„Iemand anders dan?” zei Lou snel. „Soraya? Ellen? Wat willen jullie drinken?”

Haar vrienden mompelden hun antwoord en Amy's ogen gingen naar de tafel.

„Kom, ga hier zitten,” zei haar opa.

Als in een droom liep Amy naar hem toe. Sprakeloos keek ze naar de berg cadeautjes op de tafel.

„Neem ook wat te eten, iedereen,” riep Lou uit. Maar het leek of niemand trek had. De pizza en chips bleven onaangeroerd staan. Iedereen ging zitten, ze keken bezorgd naar Amy.

„Ik heb iets voor je,” zei Matt, terwijl hij haar zijn cadeautje gaf. Het was overduidelijk een ingepakt boek. Hij lachte een beetje ongemakkelijk. „Wedden dat je niet kunt raden wat het is?”

Amy slikte. „Dank je wel.” Ze dwong zichzelf naar hem te lachen. Ze staaarde naar het cadeau in haar handen. Was het echt pas drie weken geleden dat zij en Soraya hadden gelachen over de vraag of hij haar iets zou geven of niet? Het leek wel een eeuwigheid. Ze keek naar de grond, ze wilde niet dat iemand de tranen in haar ogen zou zien.

„Hier,” zei Ty opeens. Het leek wel of hij voelde hoe verdrietig ze was. Hij gaf haar een plat, langwerpig pakje. „Maak nu de mijne maar open.”

Ze was blij om iets in haar handen te hebben en worstelde met het inpakpapier. Het was een lijstje met een foto van Pegasus. „O Ty, wat mooi.” Amy klemde het lijstje tegen zich aan en keek omhoog in Ty’s ogen.

Een voor een maakte Amy de andere cadeautjes open. Allemaal dingen die ze graag had gewild: een nieuwe longeerlijn, een rijbroek, handschoenen. Alleen leken ze nu niet meer belangrijk.

Haar opa gaf haar het laatste cadeau. Het was een groot pak. „Deze is van je moeder. Ze heeft het gekocht voordat...” Hij verstomde.

Zelfs voordat ze het had aangepakt, wist Amy wat het was. Met trillende vingers scheurde ze een hoekje van het inpakpapier open. Ze zag blauwe stof. Het was het waterdichte jack dat ze zo graag had willen hebben. Met een snik duwde ze het onuitgepakte cadeau weg. Ze draaide zich

om en rende naar haar slaapkamer.

Een paar seconden later verscheen haar opa in de deuropening. „Het spijt me,” zei hij zacht, terwijl hij naast haar op bed kwam zitten. Hij legde zijn arm om haar schokkende schouders. „We hadden het bij het verkeerde eind. Je was er nog niet klaar voor, nietwaar? Te veel, te snel.”

Terwijl de tranen langs haar wangen gleden, hoorde Amy dat er zacht op de deur werd geklopt. Ze keek op. Het was Soraya.

„Kom binnen,” zei Jack Bartlett. Hij stond op, keek van Soraya naar Amy en liep toen naar de deur. „Ik ga naar beneden,” zei hij en hij deed de deur achter zich dicht.

Zodra hij weg was, rende Soraya de kamer in. „O Amy,” zei ze, terwijl ze naast haar ging zitten en haar armen om haar vriendin heen sloeg. „Ik vind het zo erg.” Ze leunde met haar hoofd tegen dat van Amy. „Ik wilde zo graag langskomen, maar dat wilde je steeds niet. Ik moest je per se nog even zien, want ik ga morgen naar kamp. Maar als je wilt dan blijf ik hier.”

„Nee, je moet wel gaan. Ik wil gewoon alleen zijn,” zei Amy, starend naar haar handen.

Er viel een stilte. Amy realiseerde zich hoe haar woorden geklonken moesten hebben en keek op.

Soraya's ogen waren vol medeleven. „Het geeft niet,”

fluisterde ze. „Ik denk dat ik me ook zo zou voelen.”

Het volgende moment waren ze elkaar weer in de armen gevlogen. „Ik beloof dat ik heel vaak zal schrijven,” zei Soraya door haar tranen heen. „Als je me nodig hebt, moet je gewoon bellen, dan kom ik meteen terug. Ik zal er altijd voor je zijn, Amy.”

„Dat weet ik,” fluisterde Amy.

Nadat Soraya was weggegaan, moest Amy nog harder huilen. Ze was alleen. Niemand wist hoe ze zich voelde, niemand begreep haar, behalve misschien mam. En die was er niet meer.

De volgende middag keek Lou vanuit de keuken toe hoe de vrachtwagen met voer aan kwam rijden. „Ik hoop dat opa en Ty het redden met het uitladen,” zei ze bezorgd. „Ik zou wel willen helpen, maar ik loop al zo achter met de administratie.” Ze keek naar Amy, hopen op een antwoord, maar die bleef stil. Lou deed haar mond open om iets te zeggen, maar hield zich in.

Ze draaide zich om, pakte een groot kasboek en een stapel papieren uit een van de laden van de kast en ging aan tafel zitten. „Het is toch niet te geloven dat dit niet gewoon in een computer staat.” Mopperend bladerde ze door de papieren en sorteerde die in stapeltjes, die ze telkens met een smak op tafel liet vallen. Ondertussen keek ze steeds naar de deur,

alsof ze zich afvroeg hoe het met het voer ging. Haar mond stond gespannen en onder haar ogen zaten donkere kringen, door make-upresten en vermoeidheid.

Na een paar minuten gooide Lou haar armen in de lucht. „Dit is onmogelijk! Hoe kan ik nou zien wie er nog geld krijgt? Er zit totaal geen systeem in en een heleboel bonnen zijn kwijt.”

„Die liggen waarschijnlijk op de boekenkast,” zei Amy mat. „Of onder de grote stoel.”

„Wat?” Lou keek haar ongelovig aan, maar stond toch op en rommelde onder de grote stoel. Ze trok een stapel papier te voorschijn. „Niet te geloven. Moet je zien! Ze zitten onder de koffievlekken.”

„Nou en?”

„Nou en?” herhaalde Lou. „Het is echt verschrikkelijk! Ik heb nog nooit zo’n rommelige boekhouding gezien.” Haar stem werd schrill. „Mam was echt totaal ongeorganiseerd. Hoe kon ze er zo’n rotzooi van maken?”

„Omdat ze ook niet wist dat ze dood zou gaan,” riep Amy. Woede, pijn en verdriet explodeerden als een vulkaan in haar hoofd. „Mam is dood,” schreeuwde ze en ze sprong op. „Snap je dat dan niet? Ze is dood en het enige waar jij je druk over maakt zijn die stomme rekeningen. Volgens mij kan het je niet eens iets schelen. Het heeft je nooit iets kunnen schelen!”

Lou sloeg met haar vuist op tafel en stond op. Haar gezicht was lijkkbleek. „Hoe kún je zoiets zeggen?” Haar stem trilde. „Heb je enig idee hoe moeilijk het is om te proberen gewoon door te gaan? Je bent een egoïst, Amy!” Amy probeerde haar te onderbreken, maar Lou was nog niet klaar. „Ja, je bent egoïstisch! Je denkt nooit aan opa of Ty of iemand anders. De enige persoon aan wie jij denkt, is Amy Fleming. En het enige wat je wilt, is rondhangen, vol zelfmedelijden. Nou, door rondhangen krijg je mam heus niet terug, hoor je me? En ik zal je nog iets vertellen: als mam hier was, en jij was dood, dan zou ze nu de paarden aan het verzorgen zijn! Jij zegt dat het mij niets kan schelen? Nou, kijk naar jezelf, Amy. Kijk maar 'ns naar jezelf.”

Ze staarden elkaar aan. Amy voelde hoe alle kleur uit haar gezicht wegtrok.

Ontzetting rees in Lou's ogen. „Amy...” zei ze en ze stapte snel naar voren. „O Amy, het spijt...”

„Laat me met rust,” siste Amy, achteruitdeinzend.

„Probeer het te begrijpen,” smeekte Lou.

„Probeer het zelf te begrijpen. Laat me gewoon met rust!” Ze rende de keuken uit en de trap op naar haar slaapkamer. Ze smeede de deur dicht en gooide zich snikkend op het bed.

Lou kwam naar boven en klopte zachtjes op de deur. Even later deed haar opa hetzelfde, maar Amy liet hen geen van tweeën binnen. „O mam,” snikte ze wild, „ik wou dat je hier

was.”

Het werd net licht toen Amy wakker werd. Haar ogen deden pijn en haar gezicht was rauw van de tranen. Ze stond op en keek uit het raam. Alles was stil. Ze voelde zich leeg en wist dat die leegte nooit meer zou verdwijnen, omdat niemand ooit de plek van haar moeder zou kunnen innemen. Haar leven strekte zich grauw voor haar uit en niemand begreep haar.

Buiten zag ze Pegasus over zijn staldeur leunen. Haar hart sprong op toen ze zijn grote, witte hoofd en zijn halfgespitste oren zag. Hij leek ergens op te wachten. Ineens drong het met een schok tot haar door. Natuurlijk... Waarom had ze niet eerder aan hem gedacht?

Ze sloop de trap af, deed stil de achterdeur open en rende het erf over. Pegasus spitste zijn oren en brieste blij toen hij haar zag. Ze deed de staldeur open en glipte naar binnen. De warmte van de bekende stal voelde als een deken om haar schouders. Pegasus boog vragend zijn hoofd.

Ze sloeg haar armen om zijn nek. „O, Pegasus... Wat moet ik nou?”

Pegasus' hals was warm en stevig. Zijn manen kriebelden in haar gezicht.

„Ze is weg.” Amy's stem trilde. „Het wordt nooit meer hetzelfde. Nu zijn alleen jij en ik er nog.”

Pegasus briepte zacht.

„Alleen jij en ik.” Terwijl ze die woorden zacht herhaalde, dacht Amy aan alles wat ze samen met haar moeder gedaan had, aan wat ze voor elkaar betekend hadden. Ze leunde tegen Pegasus aan en dacht aan de woorden van Lou. Had Lou gelijk gehad? Dacht ze alleen aan zichzelf?

Zonder er bij na te denken begon ze Pegasus' hals te masseren. Lichte, kleine rondjes, zoals Marion haar had geleerd. Pegasus vond het prettig. Amy glimlachte toen ze voelde dat zijn spieren zich ontspanden. Terwijl haar handen bewogen, voelde ze ook haar eigen spanning wegglijden.

Zo stond ze daar een hele tijd, tot de zon opkwam. Amy hoorde het gerinkel van haar opa's oude wekker door het huis schallen. Ze gaf Pegasus een zoen op zijn neus en glipte de stal uit. Zonder dat iemand het merkte, sloop ze terug naar haar kamer.

Ze voelde zich nu veel rustiger en ging op haar bed liggen. Ze hoorde hoe haar opa en Lou opstonden, en luisterde naar het rammelen van voeremmers en het stampen van hoeven. Ze ging naar het raam en keek van achter de gordijnen toe hoe haar opa de paarden voerde. Ze zag Ty aankomen. Het was een sombere dag, met grijze wolken en motregen. Beneden zette Lou het ontbijt klaar. Een nieuwe dag op Heartland was begonnen.

Een paar minuten later zag ze Lou naar buiten komen om

een praatje met hun opa te maken. Amy draaide zich langzaam om en liep haar kamer uit en de trap af. Toen ze in de hal kwam, stopte ze. Iemand had het verjaardagscadeau van haar moeder op het tafeltje in de hal gelegd. Het papier zat er nog om, met een kaartje eraan. Amy slikte en liep toen langzaam naar het tafeltje. Even aarzelde ze, maar toen pakte ze met trillende vingers het kaartje.

Net op dat moment rinkelde de telefoon in de keuken. Amy schrok en draaide zich om. Zou ze opnemen? Ze stond op het punt om de keuken in te lopen, toen ze de achterdeur open hoorde gaan. Amy bleef staan.

„Hallo, Heartland,” hoorde ze Ty vrolijk zeggen. Ze glimlachte bij het geluid van zijn stem, maar terwijl ze luisterde, veranderde zijn toon. „Ja, dat huis ken ik.” Hij klonk nu gejaagd en ernstig. „O... Dat klinkt niet goed... Oké. We komen er zo snel mogelijk aan.” Amy hoorde hoe Ty de hoorn neerlegde, en daarna het geluid van de achterdeur die werd opengegooid. „Jack! Lou! Kom eens gauw!”

Amy aarzelde. Wat was er aan de hand? Er klonken rennende voetstappen en het geluid van opa en Lou die het huis binnenkwamen. „Wat is er, Ty?” hoorde ze haar opa vragen.

„Dat was de politie,” riep Ty uit. „Ze zijn net bij het huis van de oude mevrouw Bell geweest. Ze hebben de deur opengebroken en haar binnen gevonden.” Ty stopte even. „Ze

was al een week dood.”

Amy sloeg haar hand voor haar mond.

„O nee,” hoorde ze Lou geschrokken zeggen. „Wat vreselijk!”

„Eric heeft de politie gebeld nadat hij de post had rondgebracht,” vervolgde Ty snel. „Waarschijnlijk was er al een tijd niemand op Teak’s Hill geweest.”

„Natuurlijk, normaal gesproken zouden Amy of Marion er wel langs gegaan zijn,” zei Jack. „Mijn hemel, wat een vreselijke manier om dood te gaan.”

„En het wordt nog erger,” zei Ty grimmig. „Het gaat niet alleen om mevrouw Bell. Ze belden over Sugarfoot.”

Amy schrok op. Sugarfoot?

„Die kleine Shetlander?” vroeg opa.

„Ja. Hij stond opgesloten in zijn stal. Zonder eten en met maar heel weinig water. De politie zegt dat hij er slecht aan toe is: bijna doodgehongerd en heel erg bang. Ze hebben Scott al gebeld, maar ze vroegen of een van ons ook wilde komen.”

Amy kreeg een brok in haar keel. Die arme Sugarfoot... Ze zag het piepkleine paardje voor zich, alleen in de schuur, hongerig en bang.

„Kun jij erheen gaan?” hoorde Amy haar opa aan Ty vragen.

„Tuurlijk. Sugarfoot kent me wel niet, maar daar is niets aan te doen.”

„Ik breng je wel,” zei Lou.

Amy stelde zich voor hoe Sugarfoot zich zou voelen als Ty, die hij niet kende of vertrouwde, hem in een trailer zou proberen te laden en hem weg zou halen uit het enige thuis dat hij ooit had gekend. Haar hart begon sneller te kloppen. Toen viel haar blik op het cadeau van haar moeder. Mam, dacht ze, wat zou jij doen? Bijna zonder erbij na te denken pakte ze het kaartje op en las:

Aan mijn lieve Amy,

*Blijf op je instinct vertrouwen, dan maken we samen
onze dromen waar.*

Gefeliciteerd!

Veel zoenen, mam

De woorden raakten Amy als een stomp in haar maag. Samen. Tranen sprongen in haar ogen, toen ze dacht aan de dromen die zij en haar moeder hadden gehad, de plannen die ze hadden gemaakt.

„Laten we maar meteen gaan,” hoorde ze Ty in de keuken zeggen.

Opeens wist Amy wat haar te doen stond. Ze scheurde het papier van de jas en trok hem aan. Ze streek even met haar vingers over het kaartje en droogde haar tranen. „Ik doe dit voor jou, mam. Voor ons.”

Jack, Lou en Ty schrokken allemaal een beetje toen Amy

in de deuropening verscheen. Ze keek even naar hun gezichten en ritste toen het jack dicht. „Sugarfoot kent me. Ik ga wel.”

Hoofdstuk 5

Lou en Amy liepen zwijgend om het huis heen naar de trailer en de pick-up-truck. De boze woorden van de vorige dag leken tussen hen in te hangen als een onzichtbare muur. Lou negeerde Amy, liep voorzichtig door het lange, natte gras met haar open schoenen en deed de autodeur van het slot.

Plotseling stopte Amy. De zijkant van de truck was gerepareerd en opnieuw gespoten.

Lou keek om. „Wat gaan we...” Ze stopte toen ze zag waar Amy naar keek. Haar uitdrukking werd direct zachter. „Sorry... Ik had er niet aan gedacht.” Ze deed het portier weer dicht en stak de sleutels in haar zak. „Je hoeft echt niet mee. Ik weet zeker dat Ty het ook wel aankan.”

Amy slikte en schudde haar hoofd. Ze duwde haar handen dieper in de zakken van haar jas. „Nee. Ik moet Sugarfoot helpen.” Ze stapte in, haar hart bonzend in haar keel.

Lou startte de motor, terwijl ze Amy af en toe een ongeruste blik toewierp.

Bij elke hobbel en kuil in de oprijlaan schoot een andere scène van het ongeluk door Amy's hoofd. De ruitenwissers piepten over de voorruit en Amy klemde zich aan haar stoel vast. Ze dwong zichzelf aan Sugarfoot te denken.

Toen ze de weg opdraaiden, zei Lou opgelaten: „Het spijt

me, van gisteren. Ik had al die dingen niet moeten zeggen.”

Amy keek uit het raam in de zijspiegel.

Er viel een drukkende stilte. Wat gisteren door hen beiden gezegd was, kon niet ongedaan gemaakt worden. Amy zou Lou nu op haar gemak kunnen stellen, maar hoewel ze maar een klein stukje uit elkaar zaten, leek het of er een oceaan tussen hen in lag. Afgezien van wat gefluisterde aanwijzingen van Amy over hoe ze moesten rijden, zwegen ze de rest van de weg.

„Waar is de stal?” vroeg Lou, toen ze de trailer bij het huis van mevrouw Bell parkeerde.

Amy duwde het portier open. „Achter het huis,” zei ze en ze stapte de regen in. Toen ze het pad naar de schuur oprende, liep ze tegen een muur van urine- en mestlucht aan. Een eindje van de staldeur bleef ze even twijfelend staan, denkend aan wat ze binnen aan zou treffen. Ze beet op haar lip en liep door.

„O, Sugarfoot!” fluisterde ze geschokt, toen ze om de hoek van de deur naar binnen keek. De kleine Shetlander stond in het midden van de stal met zijn neus bijna op de grond. Zijn ribben staken uit, zijn flanken waren ingevallen en zijn vacht zat vol modderklonten. De ammoniakstank was bijna ondragelijk.

Toen Amy de stal instapte, begonnen de voskleurige oren van de pony te trillen en met de grootste moeite tilde hij zijn

hoofd op. Zijn doffe, glazige ogen richtten zich op Amy en met een sprankje herkenning hinnikte hij schor. Amy trok zich niets aan van de viezigheid en knielde naast hem op de grond, haar handen zacht op zijn hoofd en hals. Hij bewoog een klein beetje met zijn oren alsof hij wilde laten zien dat hij haar herkende. Ze kon bijna niet geloven hoe hij veranderd was.

„Amy?” riep Lou vanuit de tuin.

Amy stond op en liep naar de staldeur. „Hier ben ik.”

Lou kwam voorzichtig het overwoekerde pad op. „Moet ik de trailer keren voor je hem erin laadt, of moet ik...” Haar stem stakte toen ze Sugarfoot zag. Ze staarde naar het uitgemergelde paardje en snakte naar adem. „Mijn hemel...” Lou kwam dichtbij en een paar tellen zwegen ze beiden. „Wat vreselijk,” fluisterde Lou uiteindelijk.

Op dat moment hoorden ze iemand roepen vanuit de tuin. „Amy! Ben jij daar?” Amy en Lou draaiden zich om.

„Scott,” zei Amy toen ze de lange gestalte van Scott Trewin zag, die het pad opliep.

Hij kwam bij haar staan en keek haar bezorgd aan. „Hoe gaat het met je?”

„Goed,” wimpelde Amy zijn vraag af. Ze wilde even niet aan haar eigen problemen denken. „Het gaat nu om Sugarfoot.” Ze stapte opzij om Scott in de stal te laten kijken. Toen realiseerde ze zich dat haar zus daar ook nog

stond, en ze stelde haar haastig voor. „O ja, dit is Lou. Mijn zus.”

„We kennen elkaar,” zei Scott.

Amy bedacht zich opeens dat Scott waarschijnlijk nog steeds voor de hengst zorgde, die zij en haar moeder die nacht met de trailer bij Clairdale Ridge hadden opgehaald. Lou en Scott hadden elkaar natuurlijk al ontmoet. Hij was vast ook naar de begrafenis van haar moeder geweest. Die laatste gedachte probeerde ze meteen weer weg te duwen: daar wilde ze nu even niet aan denken.

Scott liep de stal in en keek om zich heen. „Oké, we gaan proberen hem hier uit te krijgen. Amy, kan jij Sugarfoot aan de andere kant ondersteunen en hem voorzichtig overhalen om een stukje te lopen? Maar doe voorzichtig: hij zal wel heel zwak zijn.”

Amy en Scott stonden ieder aan een kant van Sugarfoots hoofd en moedigden hem aan. Stapje voor pijnlijk stapje kwam Sugarfoot zijn stal uit. Lou bleef even staan kijken en rende toen het tuinpad af. Amy merkte niet eens dat ze wegliep, zo druk had ze het met Sugarfoot. Eindelijk stond hij buiten op het gras.

„Mooi,” zei Scott. „Nu kan ik hem beter bekijken.” Hij liet zijn handen over de pony glijden en nam vervolgens zijn hartslag op.

Amy aaide Sugarfoots oren om hem rustig te houden. Maar

de hele tijd dat Scott bezig was, stond de pony stil, recht voor zich uit starend. Amy verbaasde zich erover dat hij totaal geen aandacht scheen te hebben voor het groene gras.

Scott liep terug naar de stal en keek eens rond. „Nou, hij had in ieder geval water.” Hij wees op de regenpijp die vanaf het dak naar een emmer in de stal liep. „Als dat er niet was geweest...” Hij schudde zijn hoofd.

Amy begreep wat hij bedoelde. Zonder water overleefde geen enkel paard het langer dan een paar dagen in een hete stal.

„Ik denk dat we hem het beste mee kunnen nemen naar Heartland om te zien wat jullie met hem kunnen. Hij is veel te mager, maar verder is hij niet ziek. Als hij maar wil eten, dan komt het wel goed met hem.”

„Ik krijg hem wel aan het eten,” zei Amy vol overtuiging, terwijl ze Sugarfoot over zijn neus aaide. Ze zou hem wel beter maken.

„Oké dan.” Scott glimlachte. „Laten we hem naar de trailer brengen.”

Lou wachtte al op hen. Ze had de laadklep neergelaten en keek toe hoe Amy en Scott de kleine Shetlander in de trailer probeerden te lokken.

Sugarfoot nam een paar aarzelende stapjes en bleef toen weer staan. Hij ging de trailer pas in toen Amy aan zijn halster trok en Scott hem van achter aanmoedigde.

„Kun je iets voor hem doen?” vroeg Lou aan Scott toen de pony eindelijk in de trailer stond.

„Nou, behalve dat hij ondervoed is, lijkt er verder niks mis met hem te zijn,” antwoordde Scott, terwijl hij de laadklep af liep. Hij klonk erg voorzichtig. „Laat het maar aan Amy over. Zij weet wat ze moet doen.”

Amy fronste haar wenkbrauwen toen ze de klep dichtdeed. Ze was blij dat Scott haar vertrouwde, maar hij was anders nooit zo onzeker over de toekomst van een patiënt.

Terwijl ze de grendels dichtmaakte, draaide Scott zich naar haar om. „Bel me maar als je je ergens zorgen over maakt, oké?” zei hij, nu weer met gewone stem. „En anders kom ik morgenochtend langs.”

„Goed. Ik zie je morgen.”

„Ja, tot morgen.” Scott knikte kort naar Lou en stapte in zijn auto.

Toen ze weer bij Heartland terugkwamen, zag Amy opgelucht dat Ty in een van de boxen in de achterste stal al een dikke laag stro had neergelegd. Geduldig als altijd hielp hij Amy om Sugarfoot uit de trailer te krijgen en in de stal te zetten. De kleine Shetlander liep naar binnen en ging meteen liggen, zijn neus op het stro en zijn ogen half dicht.

Ty keek naar de uitstekende ribben van Sugarfoot. „Hij heeft wel erg overdreven aan de lijn gedaan,” merkte hij op,

maar zijn gezicht stond bezorgd.

Amy knikte. „Ik zal eerst maar eens een emmer slobber van zemelen maken. Is er nog geweekte bietenpulp?”

„In het voerhok. Ik pak wel wat hooi.”

Amy lachte even naar hem. Gelukkig zei hij geen woord over het feit dat ze eindelijk het huis was uitgekomen en weer in de stallen was. Hij richtte al zijn aandacht op Sugarfoot.

Ze ging naar het voerhok, vulde een emmer met zemelen en zette een ketel met water op. Terwijl ze wachtte tot het kookte, hakte ze wat wortels in kleine stukjes en mengde deze, samen met een schep voerderbietenpulp en een handje haver, door de zemelen. Ze wist dat het belangrijk was een paard dat zo ondervoed was als Sugarfoot, niet meteen te veel eten te geven. Omdat hij zo lang niets had gegeten, zou zijn maag een grote hoeveelheid voer niet aankunnen. Het zou langzaam maar zeker moeten gebeuren, elke dag een beetje meer.

Ze ging naar de kast in een hoek, waarin boeken over kruidengeneeskunde, gedroogde kruiden, potjes zalf, bloesemremedies en flesjes met aromatische oliën stonden. Amy wist precies wat alles was. Marion had haar alles geleerd wat ze over natuurgeneeskunde wist.

Amy probeerde niet op de brok in haar keel te letten, terwijl ze de aantekeningen van haar moeder doorkeek. Ze

voegde wat fenegriekzaden aan het voer toe om het lekkerder te laten smaken. Ook pakte ze wat knoflookpoeder voor de spijsvertering en een handvol gehakte rozenbottels voor de vitaminen.

Eindelijk was het klaar en Amy liep terug naar de stal van Sugarfoot, waar ze de emmer met voer voor zijn neus hield. Sugarfoot tilde zijn hoofd een klein beetje op toen ze binnenkwam.

„Alsjeblieft, meneertje.” Amy bukte om zijn hals te aaien. Hij snuffelde aan de emmer en draaide toen zijn hoofd weg.

„Toe nou, Sugarfoot,” zei Amy, verbaasd dat hij niet gelijk ging eten. Het gebeurde bijna nooit dat een paard geen zin had in slobber. Ze pakte een handjevol voer en hield het de pony voor. Zijn lippen raakten haar hand toen hij een stukje wortel opat. Amy pakte nog een hand voer. Sugarfoot at nog een beetje, maar na de derde hap wilde hij niet meer.

Amy zette de emmer neer en dacht na. Misschien was hij nog van slag na de rit in de trailer en moest hij eerst wennen. Ze liet de emmer naast hem staan en pakte een poetskist. Ze ging naast hem in het stro zitten en begon voorzichtig zijn vacht te borstelen en de klitten uit zijn manen en staart te kammen.

Tegen de avond zag Sugarfoot er een stuk schoner uit, maar hij had nog steeds niet meer dan een paar handjes voer willen

eten. Amy begon zich zorgen te maken.

„Eet hij nog steeds niet?” Ty stak zijn hoofd om de deur voor hij naar huis ging.

Amy schudde haar hoofd.

„Misschien voelt hij zich na een goede nacht slapen wel beter.”

„Misschien.” Amy stond op en keek naar de Shetlander. Zijn neus rustte op het stro en zijn ogen waren half dicht. „Ik hoop het,” zei ze, terwijl ze het stro van haar knieën klopte.

„We zullen het morgen wel zien,” meende Ty en hij draaide zich om om weg te gaan. Toen keek hij achterom en lachte naar Amy. „Weet je, het is goed dat je er weer bent.”

Hoofdstuk 6

Amy werd de volgende ochtend vroeger wakker dan anders. Zodra ze haar ogen opendeed, dacht ze aan Sugarfoot. Zou het vandaag beter met hem gaan? Ze duwde haar dekbed weg en sprong uit bed. Vlug kleepte ze zich aan en rende de trap af, naar buiten. De paarden spitsten hun oren en begroetten haar met gehinnik toen ze langskwam.

Maar Sugarfoot lag nog steeds in zijn stal, met zijn benen onder zich gevouwen, en leek nog kleiner dan anders. Amy deed de staldeur open. Tot haar grote teleurstelling zag ze dat hij zijn voer of hooi niet had aangeraakt.

Amy knielde naast hem. Sugarfoot knipperde even met zijn ogen maar sloot ze daarna weer. Amy aaide zachtjes over zijn manen en streek de roomkleurige voorlok uit zijn ogen. Met een zucht legde Sugarfoot zijn snuit op haar knie. Met kleine cirkelbewegingen begon ze zijn oren te masseren, van onder naar het topje en terug. Ze hoorde de voetstappen die de stal naderden niet.

„Hoi.”

Amy schrok. Lou stond aan de andere kant van de deur en keek naar binnen.

Amy's grijze ogen werden groot van verbazing. „Lou?” Lou kwam anders nooit in de stal.

„Ik kon niet slapen en toen zag ik je naar de stal lopen.”
Lou keek naar Sugarfoot. „Hoe gaat het met hem?”

„Hij heeft nog steeds niets gegeten,” zei Amy, terwijl ze haar verbazing probeerde te verbergen.

Lou fronste haar voorhoofd. „Maar waarom niet? Hij moet vreselijke honger hebben.”

Amy wist dat Lou's reactie logisch was, want ze begreep zelf ook niet helemaal waarom Sugarfoot niet wilde eten. Toch probeerde ze het uit te leggen. „Paarden lijken eigenlijk heel veel op mensen. Soms, als paarden een shock hebben, willen ze niet eten. Sugarfoot voelt zich natuurlijk vreselijk ongelukkig. Hij begrijpt er niks van waarom hij zolang in zijn stal was opgesloten of waarom hij hierheen is gebracht. Zijn hele leven is hij bij mevrouw Bell geweest, ze hield van hem en hij mocht bij haar in huis komen. Ik denk dat hij nu verschrikkelijk verdrietig is omdat hij weet dat ze er niet meer is.”

„Hij snapt natuurlijk niets van wat er allemaal gebeurt,” zei Lou zacht. Ze keek even naar Sugarfoot en draaide zich toen naar Amy, haar ogen vol respect. „Jij begrijpt paarden echt, hè?”

„Dat heb ik van mam, denk ik.” Amy slikte bij de herinnering aan haar moeder. Even bleef ze in gedachten verzonken.

„Hij wordt toch wel beter?” zei Lou na een lange stilte.

Amy keek naar de Shetlander. Ze wilde zo graag geloven dat hij het zou redden, maar tegelijk had ze een naar voor gevoel.

Lou zag Amy twifelen en dat was genoeg. „Waarom maken paarden iedereen toch altijd zo ongelukkig?” zei ze bitter en ze stapte achteruit.

„Niet altijd,” antwoordde Amy snel. „Meestal geven ze juist heel veel aan de mensen van wie ze houden.”

„Misschien wel, maar uiteindelijk pakken ze meer af dan ze geven,” zei Lou koud en ze liep weg.

Lou zou het nooit begrijpen, dacht Amy. Ze schudde haar hoofd en ging verder met het masseren van Sugarfoots oren.

Om zeven uur liep Amy naar het voerhok en begon het ontbijt voor de paarden klaar te maken. Door Sugarfoots slobber deed ze wat gedroogde munt. Ze hoopte dat hij daardoor misschien wat zou willen eten, maar toen ze de emmer in zijn stal zette, draaide hij zijn hoofd weg. Amy zuchtte en voerde de rest van de paarden. Ze zou iets anders moeten proberen.

Nadat ze de waterbakken had gevuld en Sundance, die elke keer dat ze langskwam hard hinnikte, wat aandacht had gegeven, ging ze naar de keuken voor haar eigen ontbijt. Lou was aan het telefoneren en haar opa zat aan tafel met een beker koffie. Amy schopte haar schoenen uit bij de deur en liep op haar sokken door de keuken, terwijl ze over Sugarfoot

vertelde.

Lou sloeg haar hand over de hoorn. „Kun je even stil zijn?” siste ze. „Ik probeer hier een gesprek te voeren, ja!”

„Het is Carl.” Jack knipoogde naar Amy.

„O,” zei Amy, niet onder de indruk. Ze schonk een glas sinaasappelsap in en ging zitten.

„Ik weet het,” zei Lou, „ik mis jou ook.”

Amy trok een vies gezicht naar haar opa. Hij fronste naar haar, maar ze zag dat zijn ogen glinsterden. Blijkbaar mocht hij Carl ook niet zo.

„Ik weet het. Het is moeilijk,” zei Lou. Het was even stil. „Ja, snel. Ik beloof het.” Toen ze even over haar schouder keek, zag ze Amy staren en ze draaide meteen haar rug naar haar toe. „Ik kan nu eigenlijk niet praten. Maar ik beloof dat het niet lang zal duren.” Weer een stilte. Toen zei Lou zachtjes: „Ja, ik ook van jou. Dag.” Ze legde de hoorn neer en haar blik viel op Amy's schoenen op de vloer. „Amy, waarom laat je toch alles slingeren, zodat iemand anders het weer op kan ruimen?”

„Maar ik ga zo weer naar buiten,” protesteerde Amy.

„En hoe was het met Carl?” vroeg Jack, terwijl Lou geërgerd Amy's schoenen aan de kant zette.

„Goed hoor.” Lou glimlachte. „Hij wil graag weten wanneer ik weer terugkom.”

„Weer terugkom?” echode Amy, het glas halverwege haar

mond.

„Ja. Je dacht toch niet dat ik hier voorgoed zou blijven? Ik woon in Manhattan. Daar heb ik mijn werk en Carl en mijn flat.”

Amy wist niet wat ze moest zeggen. Eigenlijk had ze daar nog helemaal niet over nagedacht. Ze was er gewoon van uitgegaan dat Lou zou blijven.

Lou zag de uitdrukking op haar gezicht en haar ogen werden zachter. „Maak je geen zorgen. Ik laat jullie heus niet in de steek. Ik zal vaker bellen en zo, en ik kan nog steeds de administratie doen. Dat doe ik dan wel ’s avonds. En ik ben een bedrijfsplan aan het uitwerken voor Heartland.” Ze sloeg haar armen over elkaar. „Jij en opa zullen een stuk praktischer moeten worden in de toekomst.”

„Praktischer?” Amy keek naar haar opa. Ze had zo’n gevoel dat ze Lou’s plan niet leuk zou vinden.

„Ja,” zei Lou resoluut, terwijl ze de ontbijtborden opstapelde en naar de gootsteen bracht. „Er zullen heel wat dingen moeten veranderen hier. We kunnen het erover hebben als ik alles heb uitgewerkt.” Ze stopte bij het raam. „Er loopt iemand de oprijlaan op. Ik geloof dat die voor jou komt, Amy: het is Matt.”

Amy duwde haar gedachten over Lou’s ‘praktische’ plannen voor Heartland opzij en liep snel naar het raam. Lou had gelijk, het was Matt. Amy vergat dat ze eigenlijk zou gaan

ontbijten en liep de achterdeur uit.

Toen Matt haar zag, zwaaide hij. „Hallo, vreemdeling!”

„Matt!” Amy had sinds haar rampzalige verjaardagsfeestje geen van haar vrienden meer gezien. „Wat doe jij hier?”

Matt liep naar haar toe. „Ik kwam jou opzoeken. Ik dacht dat je me wel zou missen.” Hij grijnsde. Toen werd zijn stem zachter en keek hij haar bezorgd aan. „Hoe gaat het met je?”

„Gaat wel,” zei Amy snel. Even dacht ze dat Matt zijn armen om haar heen wilde slaan. Gehaast begon ze hem te vertellen over Sugarfoot.

„Ik weet het. Scott heeft me alles al verteld,” zei Matt. „Mag ik hem zien?”

„Tuurlijk. Hij staat in de achterste stal.”

Matt volgde haar naar de stal van de Shetlander. Toen hij zag hoe mager de pony was, floot hij zachtjes. „Hij ziet er niet goed uit.”

„Ik probeer hem steeds aan het eten te krijgen, maar hij wil niet,” legde Amy uit. „Ik denk dat ik nog maar eens moet gaan snuffelen in de aantekeningen van mijn moeder.” Ze liep naar het voerhok en pakte een paar boeken uit de kast. „Misschien moet ik wat alsem proberen. Ze zeggen dat het de eetlust versterkt, en het groeit in onze kruidentuin.”

„Als jij dat nou gaat plukken, dan kijk ik ondertussen hierin of er nog iets is, dat zou kunnen helpen.” Matt sloeg het eerste boek open.

„Zeker weten?”

„Ja, echt,” zei Matt, terwijl hij door het boek bladerde. „Ik hou wel van dit soort boeken. Alternatieve therapieën, dat is hartstikke interessant.” Hij grijnsde naar haar. „En bovendien wil ik graag helpen.”

Tegen de tijd dat Amy terugkwam, had Matt al een bladzijde volgekrabbeld met aantekeningen. „Er zijn nogal wat verschillende manieren om eetlust op te wekken,” zei hij. „Maar een aftreksel van alsem wordt volgens mij het meest gebruikt.”

„Laten we dan maar hopen dat het werkt.” Amy bracht water aan de kook. Ze scheurde een handvol alsemladeren in stukken en deed ze in een kom met het kokende water. Ze lieten het mengsel een kwartier trekken en namen het toen mee naar de achterste stal.

Sugarfoot tilde zijn hoofd niet eens op toen ze binnenkwamen. Amy knielde naast hem in het stro, maar wat ze ook deed, ze kon hem niet overhalen te drinken. „Al nam hij maar één slokje. Toe nou, Sugarfoot.”

Maar de kleine pony wilde er niets van weten.

„We zouden kunnen proberen het in zijn mond te spuiten,” stelde Matt voor.

Amy schudde haar hoofd. „Als hij het niet wil eten, dan is het blijkbaar niet wat hij nodig heeft.”

„Maar als het nou goed voor hem is, moeten we dan niet op

de een of andere manier iets bij hem naar binnen zien te krijgen?”

„Je moet erop vertrouwen dat het paard zelf het beste weet wat goed voor hem is, je moet naar hem luisteren.” Amy’s stem stakte. Ze kon haar moeder bijna voor zich zien, die hetzelfde zei. Luister naar het paard, zei Marions zachte stem in Amy’s hoofd, ze weten zelf wat ze nodig hebben. Ze zag dat Matt haar niet begreep. „Kom mee,” zei ze, terwijl ze zichzelf dwong op te staan, „laten we iets anders gaan zoeken om te proberen.”

Maar hoeveel kruiden ze ook probeerden, Sugarfoot draaide telkens zijn hoofd weg. Amy had nog nooit een paard meegemaakt dat zo beslist weigerde te eten. Bij elke mislukte poging werd ze wanhopiger. Er moest toch íéts zijn dat ze konden doen.

Vlak voor het middageten kwam Scott. Na één blik op de volle voeremmer wist hij hoe laat het was. „Dus hij heeft nog steeds niet gegeten?”

Amy schudde haar hoofd en noemde de kruiden op, die ze hadden geprobeerd. „Hij wil echt niets. Wat kunnen we verder nog doen, Scott?”

Scott aaide Sugarfoot zacht over zijn hals. „Gewoon blijven proberen, denk ik.” Zijn blik was ernstig. „Maar om beter te worden, moet hij wel gaan eten. Als hij dat niet doet, wordt zijn afweersysteem steeds slechter. En dan wordt hij

vatbaar voor allerlei ziektes, zoals longontsteking.” Scott stond op en klopte het stro van zijn kleren. „Kom op, misschien kunnen we hem beter even met rust laten.”

„Willen jullie iets drinken?” vroeg Amy toen ze weer buiten liepen.

„Graag.”

Ze gingen het huis in. Amy gooide haar trui over een stoel, waar die meteen weer afgleed. „Wat fris?” vroeg ze en ze liep naar de koelkast.

„Lekker,” zei Matt.

Scott knikte ook. Hij keek naar de tafel, die bedekt was met keurige stapels formulieren en papieren. „Iemand heeft hier hard gewerkt.”

Amy gaf Scott en Matt ieder een blikje drinken en maakte er zelf ook een open. „Ga zitten,” zei ze, de papieren met haar arm opzij duwend.

Net op dat moment kwam Lou binnen. „Kijk uit voor die papieren!” riep ze uit. „Die zijn van mijn werk.” Amy had haar blikje op een stapel gezet en er begon zich al een natte kring op het papier te vormen.

„Amy!” riep Lou, terwijl ze het blikje wegtrok. „Dit zijn belangrijke papieren.” Toen zag ze Amy’s trui op de grond liggen. „En moet je nou echt altijd je kleren midden in de kamer neergooien?”

„Sorry,” zei Amy.

Lou zuchtte. „Ik hoop dat je wat netter bent als Carl komt logeren.”

„Carl? Komt die hierheen dan?”

„Ja. Ik heb hem vanochtend gesproken. Hij komt over twee weken.”

„O, geweldig,” mompelde Amy.

Lou negeerde haar en keek naar Scott, die nog bij de koelkast stond. „Hallo,” zei ze vrolijk. „Hoe is het?”

„Prima, dank je wel,” zei Scott een beetje stijfjes.

„Misschien kun jij me helpen. Ik zoek een goed restaurant waar Carl en ik kunnen gaan eten. Ik bedoel, als dit Manhattan was, wist ik het wel.” Ze lachte. „Daar zit er een op elke hoek, maar hier... Ik begrijp echt niet hoe jullie het uithouden! Weet jij iets?”

„Niet echt,” zei Scott onverschillig. „Ik ga bijna nooit uit eten.”

Amy keek hem verbaasd aan. Scott was anders altijd heel spraakzaam.

„O, nou ja,” zei Lou, een beetje ontdaan. „Dan kijk ik wel in de Gouden Gids of ik vraag het aan opa.”

Scott keerde zich naar Amy. „Zeg, ik moet ervandoor. Morgen kom ik wel weer langs. Matt, ga je met mij mee of blijf je hier?”

„Ik ga mee. Ik heb beloofd vanmiddag mijn vader te helpen.” Matt keek naar Amy. „Maar ik kom gauw weer een

keer. Goed?”

„Goed,” glimlachte Amy.

Scott knikte kort naar Lou en liep met grote passen naar zijn auto, Matt achter hem aan.

Amy stond in de deuropening en keek hen met gefronst voorhoofd na. Wat was er opeens met Scott aan de hand? Hij had zo koel gereageerd toen Lou wat vroeg, haast onbeleefd, en dat was niets voor hem. Ze haalde haar schouders op en ging weer naar binnen. Misschien vond hij het gewoon moeilijk om om te gaan met mensen die niet net als hij van paarden hielden.

Amy maakte een boterham klaar en liep kauwend naar de stal. Er was nog zoveel te doen... De boxen moesten worden uitgemest, de paarden gepoetst, en dat was nog maar het begin. Er waren paarden die beweging nodig hadden en paarden waarmee in de trainingsring moest worden gewerkt. Sundance was zo blij dat ze weer terug was, dat hij in de wei steeds naar het hek galoppeerde als ze langskwam, en Amy voelde zich verplicht om hem extra aandacht te geven.

Ze stopte om Pegasus een broodkorst te geven en voor het eerst vroeg ze zich af hoe zij, Ty en opa ooit al het werk zouden kunnen doen, dat de paarden met zich meebrachten. Gelukkig was het zomervakantie, zodat ze al haar tijd en energie in Heartland kon steken.

De pensionpaarden die door hun eigenaren naar Heartland

waren gebracht zodat Marion hun gedragsproblemen kon behandelen, waren na het ongeluk allemaal naar huis teruggestuurd. Maar er stonden nog steeds acht paarden op stal en in de wei liepen nog eens zeven pony's en paarden die aandacht en verzorging nodig hadden. En die konden niet zomaar naar een nieuw tehuis, daar was eerst nog veel werk voor nodig.

Amy aaide Pegasus en dacht na. Zouden ze het redden? Het enige wat ze konden doen, was meer paarden dag en nacht op het land zetten, in plaats van ze op stal te houden. Op die manier zouden ze minder tijd kwijt zijn aan het uitmesten. Dan konden Ty en zij meer tijd besteden aan de paarden die het nodig hadden. Maar hoe moest het als ze in de herfst weer naar school ging? En wat moesten ze doen als het in de winter te koud werd om de paarden de hele tijd buiten te laten? Ze hadden meer hulp nodig, maar een extra stalknecht zouden ze nooit kunnen betalen. Als Lou nou zou blijven, dan zou alles veel makkelijker zijn.

„Het lukt ons wel,” zei Amy hardop tegen zichzelf. In het verleden was het ook altijd goed gegaan. Ze hadden het af en toe heel moeilijk gehad, maar alles was toch steeds weer op z'n pootjes terechtgekomen. Ze gaf Pegasus een laatste klopje en ging Ty zoeken.

Hij was hooinetten aan het vullen in de stal.

Amy vertelde hem over haar plan om meer paarden op het

land te zetten.

„Hm, dat is een goed idee.” Ty stopte even met het werk waar hij mee bezig was. „We zullen inderdaad wel moeten, anders krijgen we al het werk niet af. Had je al bedacht welke paarden naar buiten kunnen?”

„Ik dacht aan Jake, Moochie...” Amy werd onderbroken door het geluid van de telefoon. „Ik neem hem wel.” Ze rende over het erf naar de keuken. Lou en haar opa waren samen boodschappen gaan doen. „Heartland,” zei ze, hijgend van het rennen.

„Hallo,” zei een mannenstem aan de andere kant van de lijn. „Met Halliwell. Ik bel over een van mijn paarden. Ik hoopte dat u zou kunnen helpen...”

Tien minuten later liep Amy de stal weer in.

Ty was klaar met de hooinetten en veegde het gangpad. „En, wat was het? Iets interessants?” vroeg hij, leunend op de bezemsteel.

„Eh... ja.” Ze keek naar haar handen. „Een man die over een paard belde...”

„Een paard dat gered moet worden?”

„Nee, eentje die niet in de trailer wil.”

„O.” Ty ging door met vegen. „Heb je iemand anders voorgesteld? Hij zou Ridgeway Farm kunnen proberen. Het is wat ver weg, maar ze schijnen niet al te duur te zijn.” Toen Amy niet antwoordde, keek hij haar aan. „Nee hè, Amy! Je

hebt toch niet...”

Ze knikte nogal schaapachtig. „Ik heb gezegd dat hij maar langs moest komen.”

Hoofdstuk 7

Het kostte Amy niet lang om Ty ervan te overtuigen dat het een goed idee was. „Het is heus niet zoveel werk. We hoeven het paard alleen maar te leren om een trailer in te lopen. De eigenaar wist niet meer wat hij ermee aan moest, ik kon hem echt niet weigeren. Bovendien levert het geld op.”

Ty zuchtte berustend. „Je zult wel gelijk hebben.” Hij pakte de bezem om verder te vegen. „Hoe oud is dat paard?”

„Vijf. Het is een springpaard. Die man had het artikel in *Paardenleven* gelezen. Ik heb hem verteld dat mam er niet meer was, maar hij wilde het ons toch laten proberen.” Haar stem haperde. Ze keek naar Ty.

„Wanneer komt-ie?” vroeg Ty snel.

„Morgen.”

„Morgen al?”

„Ik ga wel een stal klaarmaken.”

Terwijl Amy het stro uitschudde, bedacht ze dat ze de goede beslissing had genomen. Ze hadden alle betalende paarden nodig die ze konden krijgen en de man had zo dankbaar geklonken toen ze ja had gezegd. „Het is een heel bijzonder paard,” had hij gezegd. Amy glimlachte. Iedereen dacht altijd dat zijn eigen paard het meest fantastische paard op de wereld was. Ze bedacht dat ze eigenlijk ook had

toegestemd omdat hij zo'n aardige stem had.

Ze wachtte tot het avondeten om het nieuws aan opa en Lou te vertellen. „Er komt morgen een nieuw paard,” zei ze toen ze allemaal rond de tafel zaten.

„Een nieuw paard?” herhaalde Jack.

„Ja. De eigenaar belde vandaag. Hij zei dat het paard niet in de trailer wilde en vroeg of we hem konden helpen.” Amy was even stil. „Ik heb ja gezegd.” Ze keek de tafel rond.

Haar opa schudde geërgerd lachend zijn hoofd, maar Lou keek haar aan alsof ze net had gezegd dat ze kon vliegen. „Je hebt iemand beloofd zijn paard te behandelen?”

Amy knikte. „Ik dacht dat we het geld wel zouden kunnen gebruiken en het is een eenvoudig probleem om op te lossen.”

„Maar Amy, dat kost hartstikke veel tijd en werk!” Lou gooide haar handen in de lucht en haar stem werd hoger. „Er staan hier al vijftien paarden die niet genoeg aandacht krijgen. Ty moet nu al veel te hard werken, en opa ook!”

„Het lukt heus wel,” zei Amy optimistisch. „Bovendien moeten we ooit weer eens beginnen nieuwe paarden aan te nemen.”

„Nee, dat moeten we niet,” riep Lou.

Amy staarde haar ongelovig aan.

„Amy, Heartland kan echt niet gewoon doorgaan zoals het eerst was. Ik kan niet geloven dat je dat niet ziet! Er zullen

dingen moeten veranderen.”

„Lou,” onderbrak Jack haar waarschuwend.

Lou keerde zich naar haar opa. „We moeten het haar vertellen, opa. Ze snapt het niet uit zichzelf.”

„Wat?” vroeg Amy, van de een naar de ander kijkend. Ze zag de twee naar elkaar knikken en haar hart begon te bonzen.

„Wat moeten jullie me vertellen?” Haar stem werd schrill.

„Waar hebben jullie het over?”

Jack wierp een scheve blik op Lou, alsof hij haar toestemming gaf om door te gaan.

„Ik vertelde vanochtend toch al dat ik plannen had gemaakt?” zei Lou tegen Amy. „Ik heb ze vanmiddag met opa besproken. Heartland kan met geen mogelijkheid zo doorgaan als het was. Dat gaat gewoon niet zonder mam.”

„Waarom niet?” vroeg Amy.

„Tijd, Amy. Tijd, geld en werk. Jij, opa en Ty kunnen nooit met z'n drieën alle paarden doen.”

„Dat kunnen we wel!” Op het moment dat ze het zei, wist Amy dat Lou gelijk had, maar ze was vast van plan haar standpunt te verdedigen. Ze wilde niet dat alles nog meer zou veranderen dan al gebeurd was. Dat kon ze niet aan. „Ik weet zeker dat Soraya wel wil helpen en jij kunt toch ook gewoon blijven!”

Lou fronste haar wenkbrauwen. „Ik heb je al gezegd dat mijn leven in New York is, niet hier. En bovendien, Amy, is er

ook nog het geld. Het meeste geld dat binnenkwam, kwam van de probleempaarden die mam behandelde. Zonder haar zullen de mensen hun paarden hier niet meer naartoe brengen.”

„Wel waar! Er komt er morgen toch een?”

„Dat is maar één paard. Geef het nou maar toe, mensen brachten hun paarden hiernaartoe voor mam.”

„Wat wil je nou zeggen?” Amy staarde haar ongelovig aan.
„Dat Heartland dicht moet?”

„Nou, niet helemaal.” Lou leek haar woorden zorgvuldig te kiezen. „Nee. Het is meer dat we kleiner moeten worden. We moeten voor elk paard dat er klaar voor is een nieuw tehuis zoeken en we kunnen geen nieuwe paarden aannemen. Tegen de herfst zijn er dan misschien een stuk of zes paarden over, die niet naar een ander tehuis kunnen. Heartland blijft, maar kleiner, zodat het minder werk is.”

Amy sprong op. „Nee!”

„Amy, denk nou eens na. Je moet toch inzien dat het de enige praktische oplossing is?”

„Op Heartland gaat het er niet om of iets praktisch is.” Amy keek naar haar opa. „Toch, opa?”

„Lou heeft wel gelijk, Amy,” zei hij met een zucht. „Als het herfst wordt, moet jij weer de hele dag naar school. Ty kan in z’n eentje geen vijftien paarden verzorgen. We kunnen het weiland dat we niet nodig hebben verhuren, zodat we genoeg

geld hebben om de overgebleven paarden te onderhouden.”

Amy staarde hem aan. Ze voelde zich alsof een mes in haar rug was gestoken. Verward en verdrietig keek ze naar haar opa en toen naar haar zus. „Hoe kunnen jullie dit doen? En hoe kunnen jullie dit mam aandoen?”

„Amy...” zei haar opa.

„Ik dacht dat je net zoveel van Heartland hield als ik,” schreeuwde Amy hem beschuldigend toe.

Lou sprong boos op. „Hoe durf je zo tegen opa tekeer te gaan?”

Amy keerde zich om naar haar zus. „Ik haat je,” schreeuwde ze. „Waarom ga je niet gewoon terug naar je mooie baantje in New York? Je hebt je werk hier wel gedaan!” Woedend rende Amy de keuken uit en sloeg de deur dicht. Ze rende naar de box van Pegasus en sloeg haar armen om de hals van het paard.

Een paar minuten later stopten zachte voetstappen voor de deur van de box. „Amy?” Het was haar opa.

„Ga weg!”

Maar Jack kwam toch binnen en legde zijn hand op haar schouder.

Ze draaide zich weg, maar toen ze zijn verdrietige gezicht zag, viel ze in zijn armen. „O opa, ik kan er niet tegen. Echt niet!”

Jack drukte Amy tegen zich aan en liet haar huilen, terwijl

hij langzaam over haar haren streek. Naast hen briede Pegasus zachtjes.

De volgende dag kwam Amy met rode ogen en een bleek gezicht naar beneden. In de keuken liep ze langs Lou, die aan tafel zat en lusteloos met een lepeltje door haar koffie roerde. Hun blikken kruisten elkaar.

„Amy,” zei Lou en ze stond op.

Amy negeerde haar en liep door de keuken de achterdeur uit. Ze kon Lou nu even niet verdragen.

Amy liep rechtstreeks naar de stal van Sugarfoot. Zodra ze de kleine pony stilletjes in het stro zag liggen, naast een volle emmer voer, zette ze haar eigen zorgen aan de kant. Hij zag er zo zwak uit. Haastig plukte ze nog wat alsem in de tuin en bood hem wat verse blaadjes aan.

Hij streek met zijn lippen over haar handpalm en de blaadjes vielen op de grond.

„Je moet ze opeten, Sugarfoot.” Hulpeloos raapte Amy de blaadjes op. „Probeer het nou. Misschien helpt het.” Sugarfoot keek haar met doffe, bruine ogen aan.

Amy was stil. Ze begon het plotseling te begrijpen. Sugarfoot wilde helemaal niet geholpen worden. Hij miste mevrouw Bell zo erg, dat hij zelf ook niet meer wilde leven. Als Amy hem ooit weer aan het eten wilde krijgen, zou ze eerst zijn verdriet moeten oplossen.

Amy schonk geen aandacht aan de paarden die hoopvol hinnikten en tegen hun deuren schopten, en rende naar het voerhok. Ze pakte een van haar moeders boeken en sloeg het hoofdstuk over emotionele problemen open. Het boek raadde bloesemremedies en aromatherapie aan. Amy koos een bloesemremedie die volgens het boek werkte bij shock. Ze pakte het donkerbruine flesje uit de kast en rende terug naar de stal van Sugarfoot. Ze deed twee druppels op haar hand en hield ze Sugarfoot voor. Hij rook eraan en likte ze toen lusteloos op.

Amy zuchtte van opluchting. Dit was in ieder geval een begin. Ze deed tien druppels in zijn waterbak en liep de stal uit. Nu kon ze alleen nog maar afwachten.

Niet veel later kwam Ty en samen gingen ze paarden voeren en de stallen uitmesten. Tijdens het werk moest Amy aan Sugarfoot denken. Zou de bloesemremedie helpen?

Haar gepieker werd onderbroken door het geluid van hoeven op de oprijlaan. Een voskleurig paard met een jonge man in het zadel kwam het erf op.

„Hallo,” zei Amy nieuwsgierig en ze liep op de ruiter toe.

„Ben jij Amy?”

Ze knikte.

De man steeg af en stak zijn hand uit. „Ik ben Taylor Ellis en dit is Star. Meneer Halliwell heeft me gestuurd.”

Star, dat was het paard dat van zijn angst voor trailers

genezen moest worden. „Natuurlijk, meneer Halliwell heeft gebeld,” zei Amy en ze keek naar de dampende hals van het paard. „Hoe lang heb je erover gereden?”

„Een paar uur.” Taylor zag blijkbaar hoe verbaasd ze keek en ging verder. „Maar het had zeker twee keer zo lang geduurd om hem in een trailer te krijgen. Dan gaat hij steigeren en wordt helemaal gek, of hij gooit zich op de grond en weigert overeind te komen. We hopen echt dat je iets met hem kunt beginnen.”

Amy keek naar de volbloed. Hij had een fijn hoofd en grote, kalme ogen. Ze graaide in haar zak en hield hem een pepermuntje voor, dat hij dankbaar opat. „O, vast wel,” zei ze, terwijl ze Star zachtjes over zijn neus aaide. Hij duwde vriendelijk zijn neus tegen haar aan.

Taylor trok zijn wenkbrauwen op en het leek of hij iets wilde zeggen, maar op dat moment reed een auto de oprijlaan op. „Die komt voor mij. Meneer Halliwell belt je vanavond.” Hij gaf Star een vlug klopje. „Hij heeft grote plannen voor dit paard.”

Amy hielp bij het uitladen van het tuig en de dekens van Star en zette het paard in de stal naast Pegasus. Ze zou hem eerst even laten wennen voordat ze met hem aan het werk ging.

Na de lunch vroeg ze Ty de trailer op het erf te zetten. „We

zullen eens kijken hoe hij reageert,” riep ze, terwijl ze Stars hoofdstel haalde. Ze zag dat het van prachtig Engels leer was. Meneer Halliwell zat blijkbaar niet krap bij kas.

Star neusde in haar zakken, terwijl ze het hoofdstel over zijn oren deed en de keelriem vastmaakte.

„Wat een mooi paard,” zei Ty bewonderend.

Amy leidde Star naar de trailer. Zodra hij die in het oog kreeg, voelde ze hem verstijven. „Toe maar, loop door,” zei Amy, maar Star stond stokstijf stil en legde zijn oren in zijn nek. „Kom op.” Amy’s stem klonk nu dwingend en ze klakte met haar tong om hem aan te moedigen.

De volbloed nam nog een paar aarzelende stappen en gooide toen zijn hoofd omhoog en sprong opzij.

„Voorzichtig!” riep Ty. „Rustig aan, Amy.”

Amy knikte, met alle macht aan het hoofdstel hangend, terwijl het paard wild heen en weer sprong. „Kalm maar. Rustig, jongen!”

Star leek wel gek geworden. Hij steigerde hoog en zijn voorbenen maaiden door de lucht, vlak langs haar hoofd.

„Amy!”

Amy hoorde de gil vanuit de keuken, maar had geen tijd om erop te letten. Ze sprong opzij voor de trappende hoeven en zodra het paard weer op de grond kwam, greep ze snel de teugels dicht bij het bit en trok hem opzij in een klein rondje om te zorgen dat hij niet weer zou gaan steigeren.

Al rondjes lopend trok ze Star bij de trailer vandaan en liet hem halthouden. „Goed,” zei ze, terwijl ze hem in de ogen keek. „Je houdt dus niet van trailers, hè? Nou, dat heb ik nu wel begrepen.”

„Amy!” Lou kwam het huis uitgerend. Haar blauwe ogen waren groot van angst. „Gaat het? Ik dacht dat hij je dood zou trappen!” Ze bleef een eindje van Amy en het paard vandaan staan. Haar gezicht was lijfbleek.

Amy keek haar verbaasd aan. „Hij steigerde alleen maar, hoor.” Toen herinnerde ze zich dat ze niet tegen Lou wilde praten. „En bovendien, wat kan het jou eigenlijk schelen?”

Lou keek alsof Amy haar in het gezicht had geslagen. Twee rode vlekken verschenen op haar wangen. Ze draaide zich abrupt om en rende het huis weer in.

Amy zag Ty's verbaasde blik, maar ze had geen zin om het uit te leggen en richtte zich weer op Star. „Oké, jongen, we doen het rustig aan, stap voor stap.” Ze klakte met haar tong en bracht hem terug naar de stal. Dat zouden ze allemaal moeten doen, dacht ze. Rustig aan, stap voor stap.

Tegen de tijd dat Amy een borstel over Star heen had gehaald en hem op zijn gemak in zijn stal had achtergelaten, begon ze zich schuldig te voelen. Ze zag steeds voor zich hoe Lou had gekeken en hoe ze terug het huis in was gerend. Amy hing Stars halster weg en keek naar de keuken. Door het raam zag

ze Lou staan. In een opwelling rende ze naar het huis.

Lou keek om toen ze de achterdeur open hoorde gaan. Toen ze zag dat het Amy was, werd haar gezicht strak.

„Lou...” begon Amy ongemakkelijk.

„Wat?” beet Lou haar toe. Haar ogen stonden kil.

Amy struikelde over haar woorden. „Sorry van daarnet... Buiten, bij Star.” Ze keek Lou aan, verwachtend dat haar gezicht zachter zou worden, maar dat werd het niet. Lou stond daar maar en haar wangen werden steeds roder. „Ik... Ik bedoelde het niet zo.”

„Dat is nou precies het probleem, Amy,” zei Lou kwaad. „Volgens mij meende je het wel! En jij weet toch altijd alles beter? Dus misschien heb je nog wel gelijk ook.” Abrupt draaide ze zich om, stampte de keuken uit, en gooide de deur met een knal achter zich dicht.

Het geluid galmde door de keuken. Amy staarde naar de deur. Lou had haar verontschuldiging afgewezen... Boos deed Amy haar kin omhoog. Nou, als Lou het zo wil spelen, dacht ze, dan kan ze het zo krijgen. Misschien was het beter geweest als Lou nooit naar Heartland was gekomen.

De rest van de dag bracht Amy bijna al haar tijd in de stal door, bij Sugarfoot. Ze borstelde hem en masseerde zijn oren in een wanhopige poging hem op te vrolijken. Af en toe kwam Ty langs en ging bij hen zitten. Tot opluchting van Amy

begon hij niet over Lou, maar praatte hij gewoon over Sugarfoot en wat ze konden doen om de kleine Shetlander te helpen.

Laat in de middag viel Sugarfoot in slaap. Amy gaf hem een zoen op zijn neus en sloop de stal uit. Ze zou hem laten rusten en ondertussen verdergaan met Star.

Ze deed Star een halster om, klikte de longeerlijn eraan vast en leidde de volbloed naar de trainingsring. „Het is tijd dat je me leert te vertrouwen,” zei ze tegen het paard, terwijl ze de longeerlijn losmaakte. Ze deed een stap achteruit en sloeg met het uiteinde van de lijn zacht tegen zijn achterste. „Toe maar.”

Star briepte verrast en stapte een stukje opzij. Amy klakte met haar tong en zwaaide het touw in zijn richting. Star begon de baan rond te draven. Hij sprong in galop aan toen ze de lijn weer naar hem toegooide zonder hem te raken. Ze hield hem in galop door met haar tong te klakken en met de longeerlijn te wapperen, telkens als hij leek te willen stoppen.

Amy wist dat ze het vertrouwen van Star moest winnen. Om dat te bereiken, moest ze hem laten zien dat ze naar hem zou luisteren en hem begreep. Ze zou een join-up met hem doen. Amy had het haar moeder honderden keren zien doen, maar dit was de eerste keer dat ze het zelf probeerde. Ze haalde diep adem en concentreerde zich op Star.

Strak naar hem kijkend, haar borst naar hem gericht, dreef

ze hem de baan rond. Na een rondje of zes liet ze hem langzamer gaan, en liet hem vervolgens van richting veranderen door een paar stappen te doen en hem de pas af te snijden. Ze liet hem weer aangelopperen. Intussen hield ze zijn binnenste oor goed in de gaten. Toen ze zag dat hij het niet meer heen en weer bewoog, maar het constant op haar richtte, wist ze dat ze zijn respect had gewonnen. Hij kantelde zijn hoofd een beetje en begon zijn lippen te likken, terwijl hij kauwbewegingen maakte. Met een zwiep van de lijn liet Amy hem nog even doorgalopperen, tot hij haar eindelijk het signaal gaf waar ze op wachtte. Hij strekte zijn hals onder het galopperen en liet zijn hoofd zakken tot zijn neus dicht bij de grond was. Amy voelde een rilling van plezier. Dit was zijn manier om te zeggen dat hij haar als zijn leider aanvaardde en klaar was om een team met haar te vormen.

Ze richtte haar ogen op de grond, rolde de lijn op en draaide haar schouders wat van hem weg. Star ging langzamer. Uit haar ooghoek kon ze zien dat hij nu stilstond en naar haar keek. Ze hield haar adem in toen hij naar haar toe begon te lopen. Zodra hij bij haar was, strekte hij zijn hals uit en duwde zacht briesend zijn neus tegen haar schouder.

Amy draaide zich langzaam om en wreef hem zacht over zijn voorhoofd. De opwinding golfde door haar lichaam. Ze hadden een join-up gedaan! Door naar het midden te komen, had Star haar laten zien dat hij haar vertrouwde.

Om dat te controleren, liep Amy een eindje weg. Star volgde haar. Ze liep een rondje naar rechts en toen een rondje naar links. Star bleef steeds vlak bij haar. Ze ging rennen en Star ging in draf over. Toen zij stopte, stopte hij ook. Uiteindelijk draaide ze zich om en aaide over zijn hals en voorhoofd. Ze maakte de longerlijn weer vast. Ze zou dit nog een paar keer doen en dan morgen weer proberen hem de trailer in te krijgen.

Toen Amy die avond het huis inging voor het avondeten, nam ze wat boeken mee. Het ging steeds slechter met Sugarfoot. Hij likte steeds de bloesemremedie van haar hand, maar toch hielp het niets. Hoewel ze wist dat het even kon duren voor sommige natuurlijke geneesmiddelen begonnen te werken, bleef een vreselijke gedachte door haar hoofd spelen: hoeveel tijd zou Sugarfoot nog hebben?

Ze ging in de lege keuken zitten en sloeg een van de boeken open. Misschien was er nog iets dat hielp, iets dat ze nog niet had geprobeerd. Ze bladerde door het boek.

Op dat moment kwam Lou de keuken in. Toen ze Amy zag, bleef ze nogal onzeker bij de deur staan.

Amy negeerde haar.

„Ben je... Ben je nog steeds op zoek naar iets om Sugarfoot te helpen?” vroeg Lou, met een blik op de stapel boeken.

Amy klapte het boek dicht en stond op.

„Hoe gaat het met hem?” Lou keek onzeker naar Amy.

„Doe maar niet of je dat iets kan schelen,” zei Amy bitter, terwijl ze naar de deur liep. „Je hebt heel duidelijk gemaakt hoe je over paarden denkt... en over mij.”

„Amy...” Lou streek met haar hand door haar haar. „Dit is echt belachelijk.” Haar stem werd hoger. „Iemand moet hier verstandig zijn.”

„Verstandig?” riep Amy. „Als we altijd verstandig waren, was mam niet eens met Heartland begonnen!” Amy’s ogen vonkten en ze stampte de keuken uit.

Hoofdstuk 8

„Er is nog helemaal niets verbeterd.” Ty schudde zijn hoofd en keek bezorgd naar Amy. Ze zaten naast elkaar in Sugarfoots stal en staarden naar de Shetlander.

Sugarfoot haalde piepend adem en er kwam een dikke vloeistof uit zijn neusgaten. Ze hadden juist zo gehoopt dat dat niet zou gebeuren. „Hij wordt te zwak om te vechten,” zei Amy bezorgd. „Ik ga Scott bellen.”

Ze rende naar binnen om op te bellen. Hoewel het nog vroeg was, was Scott al op en klaar om zijn ronde te maken. „Binnen een uur ben ik bij je.”

Amy ging terug naar de stal. „Hij komt eraan.” Ze keek neer op Sugarfoot en zag hoe hij vocht om adem te halen.

„Ik ga de andere paarden wel voeren,” zei Ty en hij kneep even in haar arm. „Blijf jij maar hier.”

Amy knikte en ging naast Sugarfoot zitten. Hij zuchtte, hoestte en liet zijn hoofd lusteloos op de grond hangen.

Toen Scott aankwam, keek hij nog bezorgder dan de vorige keer. Hij schudde zijn hoofd toen hij naar de moeizame ademhaling van Sugarfoot luisterde. „Het is bronchopneumonie, een vorm van longontsteking,” zei hij nadat hij het paardje had onderzocht. „Ik was er al bang voor. Zijn afweersysteem werkt niet meer goed.” Hij wreef over

zijn voorhoofd. „Amy, er is een grote kans dat hij het niet haalt.”

Amy staarde hem aan. „Maar er moet toch iets zijn dat je kunt doen?”

„Ik kan hem medicijnen geven, maar dat zal niet genoeg zijn om hem te redden. Niet als hij zelf niet meer wil leven.”

Amy keek naar de kleine pony. Het was vreselijk om hem te zien lijden. „Ik zal het niet opgeven,” zei ze vastberaden. Het kon haar niet schelen wat ze ervoor moest doen. Ze zou hem in leven houden.

Nadat Scott Sugarfoot antibiotica en pijnstillers had gegeven, en een monster van de afscheiding uit zijn neus had genomen om in het laboratorium te laten onderzoeken, liep hij met Amy de stal uit. „Hou hem warm en rustig en blijf proberen of hij iets wil eten. Bel me zodra er iets verandert. Als je niet belt, kom ik morgen weer.” Toen ze langs de voorste boxen liepen, keek hij nieuwsgierig naar Star. „Een nieuw paard?”

„Ja, Star. Hij is gisteren gekomen. Het is een pensionpaard, hij is bang voor trailers.”

„Wel een prachtig dier,” zei Scott. Hij liep nieuwsgierig naar de stal. „Weet je, hij komt me bekend voor. Van wie is hij?”

„Een of andere Halliwell.”

„Halliwell!” riep Scott uit. „Toch niet Nick Halliwell?”

Amy haalde haar schouders op.

„Amy!” Scott keek haar aan alsof ze gek was. „Nick Halliwell, je weet wel, de beroemde springruiter.”

Amy keek hem verbaasd aan.

„Ja, die. Hij is een paar maanden geleden hiernaartoe verhuisd. Zijn bedrijf is nog steeds in Florida, natuurlijk, maar hij wilde wat rust tijdens het trainen, daarom is hij hier. Ik ben er een paar keer geweest. Ik dacht al dat ik Star herkende. Hij is het beste paard van stal. Goed genoeg voor de Olympische Spelen, volgens Nick.”

Amy staarde stomverbaasd naar Scott. Ze had een van Nick Halliwell's paarden in haar stal. Nick Halliwell, de wereldberoemde springruiter. „Hij zei dat Star een speciaal paard was, maar ik dacht dat hij bedoelde dat Star voor hém bijzonder was,” zei ze verbaasd.

Scott schudde zijn hoofd.

„Wauw,” riep Amy. Ze zag Star opeens in een heel ander licht. „Niet te geloven!”

Scott grijnsde. „En, hoe gaat het met hem?”

Amy vertelde hoe Star op de trailer had gereageerd en hoe ze een join-up met hem had gedaan. „Het ging hartstikke goed. Ik wou het vandaag weer proberen, maar...” Ze dacht aan Sugarfoot. „Nou ja, nu het zo slecht gaat met Sugarfoot moet ik misschien maar bij hem blijven.”

„Het is het beste om Sugarfoot nu te laten rusten. Ga jij

maar gewoon verder met je werk.” Scott keek op zijn horloge. „Mijn volgende afspraak is pas over een uur. Mag ik blijven kijken als je met Star bezig bent?”

„Best hoor. Ik haal de longeerlijn even.”

Scott leunde tegen het hek, terwijl Amy weer een join-up met Star uitvoerde. Ze vond het wel prettig om even helemaal met Star bezig te zijn en niet aan de problemen met Sugarfoot te denken. Star galoppeerde maar twee rondjes voordat hij zijn hoofd naar beneden deed en begon met kauwen en smakken. Amy draaide haar lichaam weg, zodat hij naar het midden kon komen. Star snuffelde aan haar schouder en volgde haar vervolgens door de ring, zoals hij ook de vorige dag had gedaan. Ze stopte en aaide hem over zijn hals. Star tilde zijn hoofd op en blies tegen haar oor. Zijn warme adem kietelde.

„Wat denk je ervan?” vroeg Amy trots, terwijl ze de lijn vastmaakte en met Star naar Scott toe liep.

Scott klom over het hek en kwam naast haar staan. „Ik denk dat je hetzelfde gevoel voor paarden hebt als je moeder had.”

Amy voelde de tranen alweer achter haar ogen prikken en keek naar de grond.

Scott sloeg zijn arm om haar heen. „Ze zou heel trots op je zijn.”

Amy slikte. Star voelde haar verdriet en duwde met zijn neus tegen haar arm. Ze lachte door haar tranen heen en

klopte hem op zijn hals.

„Wat ga je nu met hem doen?” vroeg Scott.

Amy veegde de tranen uit haar ogen en richtte haar aandacht weer op Star. „Ik denk dat ik nu maar eens moet kijken hoe hij op de trailer reageert. Hopelijk vertrouwt hij me deze keer wel.”

Ze keek of ze iets lekkers voor Star in haar zak had. Als hij in de trailer zou stappen of er zelfs maar bij in de buurt zou komen, moest ze hem een beloning kunnen geven, zodat het een prettige ervaring voor hem werd.

Terwijl ze met Star naar de trailer liepen, zei Scott: „Ik heb binnenkort nog een patiënt voor je, als je dat wilt.”

„Wie?” vroeg Amy verrast.

„Spartan.” Scott zag dat Amy niet wist over wie hij het had. „Die zwarte hengst van de familie Mallens.”

Amy schrok.

„Maar als je hem niet wilt behandelen, kan hij wel ergens anders heen, hoor,” zei Scott snel.

Amy wist niet wat ze moest zeggen. Dat paard was de reden dat haar moeder en zij die dag op stap waren gegaan. Ze vroeg zich af of ze hem wel zou kunnen helpen, of ze de herinneringen aankon, die hij bij haar zou oproepen.

„Je hoeft niet meteen te beslissen,” zei Scott, toen hij de twijfel in haar ogen zag. „Denk er maar rustig over na, oké?”

Amy beet op haar lip en knikte.

Toen ze bij de trailer waren aangekomen, deed Scott de laadkleppen aan de achter- en zijkant open en stapte achteruit. Amy leidde Star in rondjes. Zijn hoofd hing bijna op de grond en hij zag er uit als een kleuter die achter zijn moeder aanliep. Toen Amy er zeker van was dat hij zich goed voelde en ontspannen was, leidde ze hem dichterbij de trailer.

Star briepte, stopte en deed een stap achteruit. Dat was zijn manier om te zeggen dat hij zich niet op zijn gemak voelde.

Amy luisterde naar hem en draaide van de trailer weg. Ze keek naar Star. Die was gestopt en keek met een verbaasde blik naar haar bewegingen. Je luisterde naar me, leek hij te zeggen. Je luisterde echt naar me!

Amy liep weer door en Star draafde achter haar aan. Toen zijn hoofd weer bij haar zij was, ging hij over in stap. Deze keer bleef hij zelfs nog dichterbij haar dan daarvoor. Na nog een paar rondjes te hebben gelopen, probeerde Amy het opnieuw.

Deze keer had Star genoeg vertrouwen in haar om haar rond de trailer te volgen. Nadat ze er in beide richtingen omheen waren gelopen, liep Amy de laadklep op en ging een paar stappen de trailer in. Star stopte onderaan, zijn hoeven tegen de onderste rand van de klep. Hij gooide zijn hoofd omhoog.

„Best hoor,” zei Amy en ze ging op de rand van de laadklep zitten. Ze haalde een wortel uit haar zak en beet er een stukje

af. Hij mocht er van haar net zo lang over doen als hij wilde.

Star spitste zijn oren toen hij haar op de wortel hoorde kauwen. Hij brieste, deed zijn hoofd omlaag, liep de laadklep op en blies in haar gezicht.

„Kom je toch maar kijken?” lachte Amy, waarna ze de wortel doormidden brak en hem een stuk gaf. Ze probeerde uiterlijk zo kalm mogelijk te blijven, maar van binnen danste ze van plezier. Ze gaf Star de rest van de wortel, stond op en liep dwars door de trailer via de voorste laadklep naar buiten. Star aarzelde maar heel even voordat hij haar volgde.

Onder aan de laadklep klopte ze op zijn hals en liep direct nog een keer door de trailer. Deze keer aarzelde hij helemaal niet voor hij haar volgde.

Amy leidde Star een flink eind van de trailer vandaan, waar Scott naar haar toekwam. „Goed gedaan!”

Amy sloeg haar armen om de hals van Star en gaf hem een stevige knuffel. „Hij is geweldig!” zei ze met stralende ogen.

Scott glimlachte. „Hij is niet de enige.”

Nadat Scott was weggegaan, zette Amy Star op stal en ging op zoek naar Ty om hem het goede nieuws te vertellen. Hij was een van de boxen in de achterste stal aan het uitmesten.

„Hij is natuurlijk nog niet helemaal genezen. Ik wil het eerst een heleboel keer met hem oefenen en daarna moet hij nog leren om met andere mensen de trailer in te lopen, maar

is het niet geweldig?” vertelde Amy opgewonden.

Ty knikte en grijnsde naar haar. „Zijn eigenaar zal wel blij zijn.”

„En raad eens wie dat is?” zei Amy met een vleugje trots in haar stem. Ze wachtte even. „Nick Halliwell!”

Ty was net zo verbaasd als zij was geweest. „De springruiter?”

„Ja! Ik had het me helemaal niet gerealiseerd. Hij klonk ook zo gewoon door de telefoon.” Plotseling hoorde ze een droge, schurende hoest uit Sugarfoots stal komen. De opwinding die door haar lijf stroomde, verdween gelijk. „Sugarfoot!” Ze rende naar de stal om naar binnen te kijken.

Het ging nog steeds helemaal niet goed met het kleine paard. Hij vocht voor elke piepende ademteug.

Ty kwam bij haar staan in de stal. „Misschien helpt wat tea-tree-olie voor zijn luchtwegen,” zei hij. „Dat werkte vorige winter bij Topper ook. En als we wat knoflook en rode zonnehoeed bij hem naar binnen krijgen, zou dat kunnen helpen tegen de infectie.”

„Ik zal eens kijken of dat lukt,” zei Amy. Ze deed wat druppels onverdunde tea-tree-olie op een watje en hield het vlak onder Sugarfoots neus. Ze was voorzichtig, zodat het watje zijn neus niet raakte en zijn huid irriteerde. Na een paar minuten haalde ze het weg en hield Sugarfoot wat van de kruiden voor die Ty had voorgesteld, maar Sugarfoot draaide

zijn hoofd weg. Amy zuchtte gefrustreerd. De kruiden zouden tegen de infectie helpen, maar niet als hij ze niet wou eten. Amy bleef bij Sugarfoot en masseerde zijn oren en gezicht. Af en toe probeerde ze hem wat te laten eten, maar hij weigerde alles.

Tegen de lunch kwam Ty de stal in. „Je hebt even pauze nodig.”

„Nee hoor, het gaat prima met me.” Amy was vastbesloten bij Sugarfoot te blijven.

Ty keek haar streng aan. „Het gaat helemaal niet goed met je. Je moet wat eten en je hebt frisse lucht nodig. Kom mee, dan gaan we een boterham halen.” Hij trok zacht aan Amy’s arm.

Amy keek hem verbaasd aan. Ze was niet gewend orders van hem te krijgen. Maar Ty hield voet bij stuk en Amy gaf met tegenzin toe.

„Ga je straks weer met Star aan de slag?” vroeg hij toen ze de keuken ingingen om brood te smeren.

„Eh... ik weet niet.” Amy’s gedachten waren nog steeds bij Sugarfoot.

„Ik vind dat je het wel moet doen,” zei Ty. „Dan vergeet hij niet meer wat hij vanochtend heeft geleerd.”

„Hm, daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben.”

Ty trok zijn wenkbrauwen op. „Nee, je wéét dat ik gelijk heb!”

Nadat ze gegeten hadden, haalde Amy Star uit zijn stal om te herhalen wat ze die ochtend had gedaan. Al snel liep de vos tevreden achter haar aan de trailer in en uit.

Ty keek toe. „Dat ziet er goed uit!”

Amy glimlachte. „Wil jij het proberen?”

Met Ty aan de ene kant en Amy aan de andere, liep Star weer de trailer in. Tegen de tijd dat Amy het genoeg vond, liet Star zonder morren toe dat Ty hem in z'n eentje de trailer in en uit leidde.

Amy was helemaal opgewonden. Het was een grote stap. Haar werk zou voor niets zijn als Star alleen maar met haar de trailer in zou willen. De volgende stap zou zijn dat ze de klep dichtdeed als hij erin stond.

„Het is wel genoeg voor vandaag, vind ik.” Ze wilde naar Sugarfoot terug. „Laten we stoppen nu alles goed gaat.”

Maar net toen ze Star terug had gezet in zijn box, kwam een grote zilveren auto de oprijlaan opgezoeft.

„Wie is dat?” zei Ty.

Amy fronste. „Ik weet het niet...” Ze stopte. „O, nee hè! Ik weet het wel,” zei ze, toen de auto dichterbij kwam en ze het lange, lichtblonde haar van het meisje naast de bestuurder zag. „Ashley Grant en haar moeder.”

„Ashley Grant?” Ty herkende de naam van Amy's concurrente op de springwedstrijden. „Van Green Brair?”

Amy knikte. „Ik vraag me af wat ze willen.”

De auto stopte. Val Grant, een lange vrouw met kort, blond haar en een strakke, blauwe rijbroek, stapte uit.

Amy liep erheen. „Hallo, mevrouw Grant.”

Val Grant glimlachte, haar perfect witte tanden blonken Amy tegemoet. „Amy. Hoe gaat het met je?”

„Goed.”

Ashley stapte ook uit de auto. Ze leunde tegen het portier, haar glanzende haar viel over haar schouders. „Hoi, Amy.”

„Hoi,” zei Amy kort.

„We vonden het vreselijk om te horen wat er gebeurd is,” zei Val Grant bezorgd. „We kwamen even langs om te kijken hoe het gaat. Is het echt goed met je?”

„Prima, dank u,” antwoordde Amy beleefd. Mevrouw Grant en Ashley waren wel de laatste mensen met wie zij haar problemen wilde bespreken.

Maar mevrouw Grant leek niet te luisteren. Ze keek het erf rond alsof ze iets zocht. Toen richtte ze haar aandacht weer op Amy. „Ik hoorde dat je een van Nick Halliwells paarden hier hebt.” Ze zei het terloops, maar haar ogen waren scherp.

Dus daarom is ze hier! dacht Amy bij zichzelf. Met plezier knikte ze en ze zag de gezichten van Ashley en haar moeder verstrakken. Ze wees. „Hij staat in die box daar.”

Met een perfect gevoel voor timing stak Star zijn hoofd naar buiten.

„O,” zei Ashley verrast. Ze liep rond de auto naar de stal

om Star te aaien. Terwijl ze dit deed, lachte ze naar Ty, die een eindje verderop stond.

„Wie behandelt hem?” vroeg mevrouw Grant aan Amy.

„Ik.”

Val Grant keek alsof ze haar oren niet geloofde. „Jij?” Ze schraapte haar keel. „Nou, als je hulp nodig hebt, bel je maar. Ashley! Laten we Amy niet langer lastigvallen.”

Met een laatste, lange blik op Ty slenterde Ashley terug naar de auto. Ze stapte in zonder zelfs maar te groeten.

Fijn, dat jullie zo oprecht kwamen vragen hoe het met me gaat, dacht Amy cynisch.

Terwijl ze de autodeur opendeed, draaide Val Grant zich om. „En jullie andere paarden? Kunnen jullie de verzorging wel aan?”

„Ja hoor, bedankt. Het gaat prima.”

Val Grant knikte bedachtzaam en stapte toen in de auto.

Amy keek hen na. Hoofdschuddend liep ze daarna terug naar Ty.

„Hm, aardige familie,” zei hij met opgetrokken wenkbrauwen.

„Echt niet!”

De rest van de middag zat Amy bij Sugarfoot in de stal.

Aan het einde van de dag kwam Ty haar zoeken. „Ik ga naar huis. Is er al wat veranderd?”

Amy schudde haar hoofd. Sugarfoot ademde nog steeds zwaar en had hoge koorts. „Maar ik geef het niet op.” Ze wreef in haar ogen. Met haar handen over haar gezicht dacht ze na. „Er moet toch iets zijn wat ik kan doen.”

Ty keek haar vragend aan. „Je blijft hier niet de hele nacht zitten, hè? Je ziet er uitgeput uit.”

„Ik beloof het. Tot morgen.”

Toen Ty weg was, ging Amy weer aan het werk. Zachtjes masseerde ze Sugarfoots gezicht met neroli, een olie gemaakt van oranjebloesem. Terwijl haar vingers bezig waren, probeerde ze met haar wilskracht tot hem door te dringen. „Ik blijf het proberen,” zei ze tegen hem. „Ik wil je hier gewoon doorheen slepen, Sugarfoot.”

Maar zijn hoofd bleef op de grond hangen. Het was alsof hij een onzichtbare muur om zichzelf had opgetrokken en niets wat Amy deed, leek hem te bereiken.

Amy ging zo op in haar werk dat ze niet door had dat de schaduwen op de stervloer langer werden en de avond viel. Haar slapen begonnen te kloppen door de inspanning en ze leunde met haar hoofd tegen Sugarfoots nek.

„Amy?”

Ze keek op.

Haar opa stond in de deuropening. „Je moet nu maar weer 'ns binnenkomen, meid. Je hebt je best gedaan.”

Amy voelde de frustratie omhoog borrelen. „Wat maakt het

uit of ik mijn best doe als Sugarfoot niet beter wordt?”

„Kom nou mee.”

Toen ze de vastberaden uitdrukking op het gezicht van haar opa zag, stond Amy met tegenzin op en liep zonder een woord de stal uit. Op weg naar het huis pakte ze weer een paar boeken mee uit het voerhok. Misschien had ze toch iets over het hoofd gezien. Er moest meer zijn wat ze kon doen.

Hoofdstuk 9

„Amy, telefoon!” riep Ty uit de keuken.

Amy schrok op. Het was vroeg de volgende middag. Afgezien van een korte sessie met Star, was ze de hele ochtend in Sugarfoots stal gebleven. De Shetlander hoestte en zijn kleine lichaam schudde van de inspanning.

Het wordt erger, dacht Amy, terwijl ze zich steeds hopelozier ging voelen. Buiten was het bewolkt en de lucht was koel, maar Sugarfoots oren voelden bezweet en warm aan.

Ty keek over de staldeur. „Nick Halliwell aan de telefoon.”

Amy stond op. Haar hoofd deed pijn en haar ogen prikten. Ze had bijna de hele nacht zitten lezen, wanhopig op zoek naar iets wat Sugarfoot zou kunnen helpen, maar ze had niets gevonden.

Toen ze binnen was, pakte ze de hoorn op. „Hallo, met Amy Fleming.”

„Hallo, Amy,” zei Nick. „Ik bel even om te vragen hoe het met Star gaat.”

Amy leunde tegen de muur. Op de keukentafel lagen opengeslagen kasboeken, met pagina's vol kleine cijfertjes en kolommen met berekeningen. Ze dwong zichzelf op te letten. „Het gaat best. Of eigenlijk gaat het heel goed. Hij

loopt nu de trailer in en vond het vanochtend niet erg dat we de klep dichtdeden. Morgen ga ik...”

Nick onderbrak haar. „Je hebt hem de trailer ingekregen?”

„Ja,” zei Amy. „Hij loopt nu zonder problemen naar binnen. Hij wilde eerst niet, maar het gaat nu veel beter. Hij is nog steeds niet helemaal van het probleem af, dat zal wat langer duren, maar hij gaat zeker de goede kant op.”

„Je bent pas twee dagen bezig en nu loopt hij al makkelijk de laadklep op, zeg je?” Nick klonk alsof hij het niet kon geloven. „Zonder probleem?”

„Ja,” herhaalde Amy geduldig.

„Dat moet ik zien!”

„Nou, zoals ik al zei, is hij nog niet helemaal klaar om naar huis te gaan,” zei Amy snel. „We moeten hem eraan laten wennen langere tijd in de trailer te staan, terwijl die rijdt.”

„Maar kan ik komen kijken hoe hij de laadklep op loopt?”

„Natuurlijk.”

„Dat is geweldig. Ik ben er over een half uur.”

„Wat? Nu?” Amy’s ogen werden groot. „Nu komt eigenlijk niet zo goed uit,” begon ze haastig. „Ziet u...”

Maar Nick Halliwell liet zich niet afschepen. „Ik blijf niet lang,” onderbrak hij haar. „Ik wil alleen even kijken. Tot over een half uur.”

Amy legde de hoorn weer neer. Dit kon ze nou net niet gebruiken. Star was niet eens geпоetst!

Op dat moment kwam Lou binnen, met een rekenmachine in haar hand. „Hoi.”

„Hoi,” zei Amy afwezig.

„Ik heb goed nieuws,” zei Lou glimlachend. „Val Grant belde net op, met een aanbod om ons te helpen. Ze wil een paar paarden opnemen tot alles hier weer een beetje onder controle is. Ze neemt Pegasus, Sundance en Jasmine.”

Amy verslikte zich van schrik.

„Wat is er aan de hand?” zei Lou, fronsend om haar reactie.

„Mooi niet! Ze mag ze niet hebben,” riep Amy uit.

„Waarom niet?” vroeg Lou in de war.

„Om de manier waarop ze haar paarden behandelt! Dat gaat niet door, Lou. Echt niet.”

„O Amy, zo erg kan het toch niet zijn?” Lou trok haar wenkbrauwen op. „Het is wel het verstandigst. Misschien wil ze ze daarna wel houden, of misschien zelfs kopen, en dat zou ons erg goed uitkomen.

„Lou!” Er waren zoveel redenen waarom Val Grant Pegasus en de pony's nooit zou mogen hebben, dat Amy niet wist waar ze moest beginnen. „Hoe kan je zelfs maar overwegen om paps paard weg te geven?”

„Maar Amy...”

Amy rende de keuken uit en smiet de deur zo hard mogelijk achter zich dicht.

Ty wachtte op haar bij de stal van Sugarfoot. „Hé! Wat is er

aan de hand?" zei hij geschrokken toen ze de stal in stormde.

Amy kon zich niet mee beheersen. Ze was te moe, te emotioneel. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en barstte in tranen uit.

Ty liep naar haar toe en sloeg een arm om haar schouder. „Wat is er gebeurd?"

Snikkend vertelde Amy over Lou's plannen. „Ik haat haar, Ty. Ik haat haar echt. Ze verpest alles!"

Ty streek over haar haar. „Toe nou, dat is onzin. Lou moet gewoon nog heel veel leren over Heartland. Alles komt wel goed."

„Hoe kan het ooit nog goed komen?" snikte Amy. „Opa, jij en ik kunnen het nooit aan met z'n drieën, en Lou wil alleen maar terug naar New York. Wat moeten we doen?"

„We verzinnen wel iets," zei Ty, die nog steeds over haar haar streek. „Dat zul je zien." Hij hield haar tegen zich aan tot ze ophield met huilen.

Ze veegde haar tranen weg. „Nu is je T-shirt helemaal nat," zei ze met een voorzichtig lachje, terwijl ze achteruit stapte.

„Geeft niks. Hé, wat wilde Nick Halliwell eigenlijk?"

Amy's schrok op toen ze weer aan het telefoongesprek dacht. „Hij komt nu meteen naar Star kijken. Kun jij misschien een borstel over hem heen halen, Ty?"

„Nou, eigenlijk..." Ty schuifelde ongemakkelijk met zijn voeten. „Ik was net op weg naar huis."

Nu pas zag Amy dat hij zijn werkkleren al had uitgetrokken.

„Ik werk vandaag altijd maar een halve dag,” zei hij. „Ik weet dat ik die halve dagen de laatste tijd niet heb opgenomen, maar ik moet vandaag echt wat boodschappen doen en zo.”

Amy voelde zich direct schuldig. Ze was compleet vergeten dat Ty door-de-weeks een middag vrij had. En hij had de laatste weken ook zo hard gewerkt.

„Ik blijf wel als je dat wilt,” bood hij aan.

„Nee, natuurlijk niet,” zei Amy snel. Ze masseerde haar slapen, die weer begonnen te bonzen. „Je hebt al geweldig geholpen, Ty. Ga maar naar huis.”

„Alles is gedaan. Alle paarden hebben water en de stallen zijn schoon.” Hij liep naar haar toe. „Weet je zeker dat het gaat?”

„Tuurlijk.” Ze keek omhoog in zijn bezorgde gezicht en lachte. „Bedankt voor alles, Ty. Je bent een echte vriend.”

Even was het stil. Ty's blik zocht de hare en opeens, zonder waarschuwing, strekte hij zijn hand uit en aaide haar over haar wang. Bij de zachte aanraking van zijn warme hand, voelde Amy een schok door haar lichaam gaan.

Het duurde maar een paar seconden, toen stapte Ty achteruit. „Tot morgen,” mompelde hij, terwijl hij snel wegliep.

Amy staarde hem na. Ze wist niet hoe ze moest reageren.

„Amy!” Vaag hoorde ze haar opa roepen vanuit het huis.
„Soraya aan de telefoon.”

Als verdoofd liep Amy naar binnen.

„Dit is geweldig!” Nick Halliwell keek verbijsterd toe hoe Amy Star voor de derde keer de trailer in leidde. Hij zag er net zo uit als op tv: blond haar, bruin gezicht en felblauwe ogen. Toen hij uit de auto stapte, had Amy opeens vlinders in haar buik gevoeld van de spanning, maar nu ze met Star bezig was, was ze niet meer zenuwachtig.

„Zoals ik al door de telefoon zei, is hij nog niet helemaal klaar, maar het is een goed begin,” zei ze, terwijl ze Star naar Nick bracht. Het paard liep op zijn eigenaar af en snuffelde aan zijn uitgestrekte hand.

„Een goed begin? Dit is al beter dan ik ooit had durven dromen!” Nick klopte de vos stevig op de hals. „Dit is echt een wonder.” Hij bekeek Amy eens goed. „Hoe oud ben je eigenlijk?”

„Vijftien.”

Hij schudde zijn hoofd. „Nou, je hebt meer met hem voor elkaar gekregen dan ooit iemand is gelukt, en zoals ik al zei, is hij een heel speciale jongen.” Hij lachte naar haar. „Tegen de tijd dat ik dit aan iedereen heb verteld, word je overstroomd met paarden. Jullie kunnen maar beter een

nieuwe stal bouwen.”

Amy's keel kneep dicht. Wat was het leven toch oneerlijk. Een nieuwe stal! Nou, niet als Lou haar zin kreeg. Plotseling verdrietig keek Amy naar de stal, de rijbanen en de weilanden. Als Lou haar plannen doorzette, zou het allemaal anders worden. De weilanden en stallen zouden niet langer vol staan met paarden. Heartland zou er niet meer zijn voor de paarden die hun hulp het meeste nodig hadden. Paarden zoals Copper, Sugarfoot en Star. Amy kon zich niet voorstellen hoe het zou zijn als ze geen paarden meer kon helpen.

Nick leek haar afwezigheid niet op te merken. Hij klopte haar op de schouder. „Oké, ik wil je niet ophouden. Bedankt, dat ik even mocht kijken. Wanneer denk je dat hij weer naar huis kan?”

Amy dwong zichzelf na te denken. „Eh... over een dag of tien, denk ik. We zullen het u laten weten.”

„Mooi. Ga zo door!” Nick Halliwell gaf Star een laatste klopje en liep over het erf naar zijn auto.

Amy keek hoe hij de oprijlaan afreed. „O Star,” fluisterde ze met haar gezicht in de hals van het paard. Ze gaf toe aan de golf van vermoeidheid die haar overspoelde. „Waarom is het leven toch zo ingewikkeld?” Ze hoorde de achterdeur van het huis opengaan en draaide zich om om te zien wie het was.

Lou kwam de deur uit. Ze aarzelde even en liep toen naar

Amy toe. „Ik heb alles gezien uit het keukenraam.” Ze bleef op een afstandje van Star staan. „Ik wilde even zeggen dat ik erg onder de indruk ben. Je... je hebt het erg goed gedaan.”

Dat was voor Amy de laatste druppel. „Tjonge, nou bedankt hoor, Lou!” Ze was woedend. „Wat fijn dat je onder de indruk bent. Maar dat maakt allemaal niets uit, of wel? Als alles gaat zoals jij het wil, wordt er op Heartland nooit meer een paard geholpen!”

Lou deed een stap naar voren. „Amy, zo bedoelde ik het toch niet.”

„Hou op! Als het je iets kon schelen, zou je blijven en ons helpen Heartland te redden, in plaats van te proberen het te sluiten. Maar om dingen die echt belangrijk zijn, geef je niets.” Amy stond nu te trillen van woede. „Opa, de paarden, ik, het kan je allemaal niets schelen! Voor mij is dit wat er over is van mam. Ze hield van al deze paarden. Dat kan ik niet zomaar opgeven. Ik wil de paarden niet ook nog eens kwijtraken.” Zonder na te denken greep ze Stars manen en het volgende ogenblik zat ze op zijn rug.

„Amy!” Lou’s stem werd schril van schrik. „Amy, stop! Waar ga je heen?”

„Zo ver mogelijk bij jou vandaan!” Amy schopte met haar hielen tegen Stars buik. Hij sprong naar voren en met alleen het halstertouw om te sturen, galoppeerde Amy zonder zadel langs de weilanden, het pad op naar het bos. De takken

sloegen tegen haar aan, maar ze kon aan niets anders denken dan aan ontsnappen, wegrennen.

Ze galoppeerden kilometers lang. Pas toen merkte ze dat Star hijgde en kletsnat was van het zweet. Ze liet hem overgaan in stap en daarna halthouden. Geschrokken drong tot Amy door wat ze had gedaan. Star was niet eens van haar. Met bonzend hart gleed ze van zijn rug. Hij hijgde zwaar, met wijd opengesperde neusgaten. Ze knielde en voelde aan zijn benen. Ze voelde zich ontzettend opgelucht toen ze zag dat hij niet gewond was. Ze wilde er niet eens aan denken hoeveel Star waard was. Stel je voor dat er iets met hem gebeurd was...

Ze gooide haar armen om de warme, natte hals van de vos. „O Star, het spijt me zo!” Hij duwde zijn neus tegen haar aan en briede. Ze wreef over zijn voorhoofd en keek om zich heen. Waar waren ze eigenlijk? De bomen torenden hoog boven haar hoofd en de lucht was grijs. Het ruiterspad hadden ze een heel eind terug al verlaten. Ze hoorde hoe de eerste regendruppels op de bladeren vielen. Ze rilde, het kippenvel stond op haar blote armen.

Ze steeg weer op en draaide Star met een klik van haar tong om. Ze stuurde hem terug door de bomen in de richting waar ze vandaan waren gekomen. Maar na een paar minuten al kon Amy met geen mogelijkheid meer zien hoe ze terug moesten. Er waren zoveel splitsingen in het paadje dat ze

probeerde te volgen. Toen ze zo ongeveer voor de vierde keer langs dezelfde omgevallen boom kwamen, begon Amy in paniek te raken. Hoe kwamen ze ooit thuis?

Bij de zoveelste splitsing keek Amy van links naar rechts. Hulpeloos liet ze het halstertouw op Stars nek vallen. Welke kant moesten ze op? Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en probeerde te bedenken wat ze moest doen. Ze wist het echt niet meer.

Toen begon Star te lopen, naar het linkerpaadje, zijn oren gespitst. Amy wilde aan het touw trekken om hem tegen te houden, maar hield zich in. Misschien wist Star hoe ze naar huis moesten. Ze zat heel stil op zijn rug, probeerde niet te sturen, en liet Star zijn weg zoeken door de bomen.

Juist toen ze de hoop wilde opgeven, stapte Star het bos uit en het ruiterspad op. De opluchting stroomde door Amy's lichaam. Ze leunde naar voren om haar armen om zijn hals te slaan. Star bracht haar naar huis. De avond begon al te vallen en regen miezerde uit de hemel. Amy's T-shirt en spijkerbroek waren doorweekt, maar het kon haar niets schelen. Ze waren bijna thuis.

Toen ze bij het hek kwamen, rende Lou het erf op.

Amy's hart zakte in haar schoenen. Nu zou ze de wind van voren krijgen. „Sorry,” barste ze los, terwijl ze van Star afsprong en het halstertouw in haar verkleumde handen klemde. „Het spijt me zo, Lou!” Ze keek naar Lou,

verwachtend dat die zou ontploffen. Maar in plaats van woede zag ze alleen angst in de ogen van haar zus.

„Amy,” hijgde Lou. „Het is Sugarfoot. Ik denk dat hij doodgaat!”

Hoofdstuk 10

Amy duwde Star haastig zijn box in en racete met bonzend hart naar de achterste stal. Ze keek over de onderdeur. „O, Sugarfoot...” De kleine pony lag languit op zijn zij in het stro, zijn ogen gesloten. Ze deed de deur open en ging naast hem zitten. Zachtjes aaide ze zijn gezicht en hals. „Ga alsjeblieft niet dood. Vecht nou toch!” fluisterde ze.

„Ik heb Scott gebeld.” Lou stond aarzelend in de deuropening. „Hij komt eraan.”

Amy knikte.

„Wat moet er met Star?” zei Lou.

„Star?” Amy realiseerde zich ineens dat ze Star koud en nat in zijn stal had achtergelaten. „Ik moet hem nog droogwrijven.” Ze stond half op, maar zakte meteen weer op haar knieën om Sugarfoot te aaien. Ze wilde hem nu niet alleen laten.

„Ik doe het wel,” zei Lou. „Blijf jij maar hier.”

Amy keek verbaasd om, maar Lou was al weg. Op dat moment hoestte Sugarfoot en Amy draaide zich snel naar hem toe. Rillend in haar natte kleren aaide ze zijn hals.

Een poosje later hoorde ze een auto en het geluid van een deur die open en dicht ging. Snelle voetstappen kwamen haar kant op. Ze keek om toen Scott binnenkwam.

„Amy.” Hij knielde naast haar en onderzocht Sugarfoot zonder iets te zeggen.

Lou verscheen in de deuropening. Ze droeg een beker koffie, een trui en een deken en liep daarmee naar Amy toe. „Hier. Je bent doorweekt.”

Amy's vingers waren zo koud dat ze de trui bijna niet over haar hoofd kreeg. Zonder iets te proeven nam ze snelle slokken van de koffie.

„Een half uur geleden vond ik hem zo,” zei Lou tegen Scott. „Ik heb wat vers stro gepakt en geprobeerd hem warm te houden.”

„Dat was precies wat hij nodig had,” zei Scott, terwijl hij haar aankeek.

„Kun je hem helpen?” vroeg Lou.

Scott aaide Sugarfoot over zijn hals. „Nou, ik kan hem nog wat injecties geven tegen de infectie en tegen de pijn, maar meer ook niet.” Hij stond op en wreef in zijn ogen. „Hij is er echt heel slecht aan toe. Misschien kunnen we hem maar het beste in laten slapen.”

„Wat?” vroeg Amy met trillende stem.

„We mogen hem niet laten lijden,” antwoordde Scott. „Hij heeft al zoveel meegemaakt.”

„Je zei dat je hem pijnstillers kon geven. Misschien redt hij het nog wel!” Tranen verstikten Amy's stem toen ze naar de klein Shetlander in het stro keek.

Scott knielde naast haar neer en legde zijn hand op haar schouder. „Meer medicijnen is niet altijd de oplossing, Amy. Je weet dat we niet alles kunnen genezen. Hij wil gewoon niet beter worden,” zei hij rustig. „Hij vecht niet meer voor zijn leven. Als hij dat nou maar wilde doen, dan was er nog hoop.”

„Nog één nachtje,” smeekte Amy. „Geef ons nog één nacht!”

Scott keek haar lang aan. „Oké, nog één nacht.” Hij stond op om een injectie voor Sugarfoot klaar te maken. Toen hij een paar minuten later wegging, wendde hij zich tot Lou. „Ik kom morgenvroeg langs. Bel me maar als er iets verandert.”

Ze knikte en lachte naar hem. „Dat zal ik doen. Bedankt dat je zo snel bent gekomen, Scott. Het betekent heel veel voor... ons.”

„Graag gedaan.” Scott keek haar nogmaals aan. „Ik zie je morgen.”

Amy zat in Sugarfoots stal en aaide hem zachtjes over zijn hals. Kon hij haar maar vertellen wat hij nodig had. Ze voelde zich alsof ze hem in de steek had gelaten.

Toen de nacht viel, werd zijn ademhaling nog oppervlakkiger. Ze raakte zijn gezicht aan. „Sugarfoot,” fluisterde ze, „zeg me toch wat je wil, alsjeblieft.”

De staldeur ging open. Het was Lou. Zowel Jack als zij was

regelmatig langsgekomen om te zien hoe het met Sugarfoot ging. „Amy, het is al laat,” zei ze zacht. „Je moet wat slapen.”

Amy schudde haar hoofd. „Ik kan niet bij Sugarfoot weg.”

Lou knielde naast haar. „Laat mij maar bij hem blijven.”

Amy keek haar verrast aan. Haar zus zag er erg kalm en vastberaden uit.

Lou knikte. „Je moet echt wat slapen. Ga naar binnen. Je kunt het altijd later weer overnemen.” Haar stem klonk vriendelijk maar beslist en Amy gaf toe: ze was te moe om er iets tegen in te brengen. Ze liep als verdoofd terug naar het huis.

Haar opa wachtte in de keuken. „Hoe gaat het met hem?” Hij begreep de uitdrukking op haar gezicht. „Nog geen verandering?”

Amy schudde haar hoofd. Opa liep naar haar toe en sloeg zijn armen stevig om haar heen. Uitgeput liet ze haar hoofd tegen zijn borst zakken.

Amy schoot recht overeind. Hoe laat was het? Toen ze op haar wekker keek, zag ze dat ze een paar uur had geslapen. Ze schrok. Wat als Lou de stal uit was gegaan en Sugarfoot alleen had achtergelaten om te sterven? Ze zou het zichzelf nooit vergeven dat ze in slaap was gevallen.

Ze sprong uit bed en rende naar het raam. Opgelucht zag ze dat het licht nog aan was in de achterste stal. Hopelijk was

Lou er ook nog.

Amy ging naar beneden en keek de keuken in. De radio stond aan en haar opa was in slaap gevallen in zijn leunstoel. Ze sloop zachtjes langs hem en ging naar buiten. De nacht voelde koel tegen haar gezicht toen ze over het erf rende. Bij de stal gekomen ging ze langzamer lopen. Zo zachtjes als ze kon liep ze naar Sugarfoots stal.

Ze kon Lou's stem horen, maar verstond niet wat ze zei. Toen ze over de staldeur keek, zag ze Lou, die naast Sugarfoot zat en tegen hem praatte. Amy wilde de deur openduwen toen ze opeens zag dat Lou's gezicht nat was van de tranen.

Geschrokken bleef ze staan. Ze kon zich niet herinneren dat ze Lou ooit had zien huilen.

„O Sugarfoot, wat moet ik nou toch doen?” hoorde ze Lou zeggen. Toen snikte ze. „Ik denk dat ik het niet meer aankan. Ik heb echt geprobeerd sterk te zijn, maar ik mis mam zo.” Lou begon harder te huilen.

Amy stond als aan de grond genageld, ze wist niet wat ze moest doen. Ze wilde iets aardigs tegen Lou zeggen, maar iets hield haar tegen.

Lou begon weer te praten, haar stem verstikt door tranen. „Ik ben pap kwijt en ik ben mam kwijt... Amy denkt dat het me niets kan schelen, maar ze begrijpt het niet. Ik probeer me gewoon groot te houden. Maar het is allemaal zo moeilijk en

nu raak ik Amy misschien ook nog kwijt.”

Amy deed een stap vooruit, zodat ze weer over de staldeur heen kon kijken.

Lou had Sugarfoots hoofd op haar schoot. Met verstikte stem begon ze zachtjes tegen de pony te zingen.

Na een paar seconden hield Lou op. „Sugarfoot, je zou hier zo gelukkig kunnen zijn,” zei ze zacht. „We zouden erg goed voor je zorgen, dat beloof ik.” Ze gaf hem zacht een zoen op zijn neus. „Ik weet dat je mevrouw Bell mist. En dat doet pijn, Amy en ik begrijpen dat. Echt waar.” Ze begon weer te zingen.

Plotseling zag Amy dat Sugarfoot zich bewoog, dat zijn oogleden knipperden. Het gezang van Lou leek op de een of andere manier tot hem door te dringen.

Dat moest het zijn! Mevrouw Bell had altijd gezongen, terwijl ze werkte, bedacht Amy. Misschien herinnerde het Sugarfoot aan thuis en troostte het hem.

Toen tilde de kleine Shetlander zwak zijn hoofd op. Afwachtend stopte Lou met zingen. „Sugarfoot!” fluisterde ze. De kleine pony keek haar een lang, lang moment aan. Toen strekte hij langzaam en met veel moeite zijn hals en raakte Lou’s arm aan met zijn snuitje.

„Hallo, jongen,” fluisterde Lou. Ze raakte zijn hoofd aan en hij briepte zacht. „Vond je dat een mooi liedje?”

Lou pakte de kruiden die Amy eerder in de stal had

neergelegd. Ze stak hem een paar sprietten toe en tot Amy's grote verbazing begon Sugarfoot te eten. Lou pakte nog een handvol en begon weer zachtjes te zingen. Toen hij alle kruiden op had, pakte ze zijn voeremmer. Handje na handje, heel langzaam, voerde ze hem de hele emmer: de zemelen, de haver, de wortels en de appels. Pas toen hij alles op had, draaide Sugarfoot zijn hoofd weg.

Lou zette de emmer neer. „Wat ben je toch lief. Ga maar wat uitrusten, kleintje. Morgen komen we samen ook wel door.” Sugarfoot rustte met zijn neus op het stro en sloot zijn ogen.

Amy glipte stil de stal in. „Lou?” zei ze zachtjes.

„Amy?” schrok Lou. Haar toon werd gelijk verdedigend. „Hoe lang sta je daar al?”

Amy aarzelde, terwijl ze zich afvroeg of ze moest liegen, maar ze had te veel gehoord. Ze wist nu hoe erg ook Lou mam miste. Haar blik kruiste die van haar zus en tranen sprongen in haar ogen. Ze sloeg haar armen om Lou's hals en begon te huilen. „Ik heb zo'n spijt van alle dingen die ik heb gezegd. Het spijt me dat ik zei dat het je niets kon schelen. Ik begreep het gewoon niet.”

Lou drukte Amy tegen zich aan. „Het is al goed, Amy. Het geeft niet.”

Amy trok haar armen weg. „Nee, het geeft wel. Ik had het moeten weten. Ik heb je nooit bedankt voor al je werk. En nu

heb je ook nog Sugarfoot beter gemaakt,” zei ze, terwijl ze naar de kleine Shetlander keek, die nu eindelijk sliep. „Ik heb het gezien. Je hebt hem weer aan het eten gekregen.”

Lou haalde haar schouders op, maar haar ogen begonnen te glinsteren. „Hij werd gewoon opeens wakker. Ik deed niks, eigenlijk.”

„Jawel,” zei Amy nadrukkelijk. „Snap je het niet? Je begreep hem. Je zong tegen hem net als mevrouw Bell altijd deed en daardoor wist hij weer hoe het is om een fijn huis te hebben. Je hebt hem een reden gegeven om te vechten.”

Amy en Lou keken zwijgend naar de kleine pony.

Amy verbrak de stilte „En ik dacht dat jij paarden haatte...”

„Ik heb ze nooit gehaat,” zei Lou snel. „Alleen... Ik denk dat ik ze de schuld heb gegeven van alle akelige dingen in mijn leven. Paps ongeluk, de scheiding, dat jullie naar Amerika gingen... Maar nu komen ook de goede herinneringen weer terug. Blijkbaar kun je toch niet weglopen voor het verleden.” Ze lachte toen Sugarfoot in het stro blies en legde haar hand op zijn hoofd. „Er gebeuren hier wonderbaarlijke dingen, hè Amy? Heartland is een heel speciale plaats. Ik zal het missen als ik weer naar New York terugga.” Ze keek naar Amy. „En jou ook.”

„Ga dan niet terug,” zei Amy impulsief. „Blijf hier. Help ons doorgaan met Heartland. We hebben je nodig. Ik kan je al mams technieken leren. Als je Sugarfoot beter kunt maken,

kun je ook voor andere paarden zorgen. Samen kunnen we er wat van maken.”

„O Amy, dat kan toch niet. Ik woon in New York.”

„Maar dit is je thuis,” riep Amy uit. „Bij mij en opa. We kunnen weer een echte familie worden.” Ze zag dat haar woorden Lou raakten. „We kunnen hier allemaal bij elkaar wonen.”

Lou twijfelde. „Maar hoe moet het dan met mijn baan? En waar halen we het geld vandaan? Niemand brengt zijn paarden naar Heartland nu mam er niet meer is.”

„Wel waar!” Amy vertelde Lou over Nick Halliwell en wat hij die middag had gezegd. „Hij gaat het aan iedereen die hij kent vertellen.” Ze pakte Lou’s handen vast. „We kunnen het, Lou! We kunnen er een succes van maken.”

Lou was even stil. „Maar we zijn zo verschillend. We hebben steeds ruzie. Het wordt vast niks.”

„Ach, we zullen vast nog wel eens ruziemaken, maar dat leggen we dan toch gewoon weer bij?” zei Amy opgewekt. „Ik zal praktisch worden. En verstandig.”

Lou schoot in de lach. „Dat lukt je toch nooit. Zo ben je helemaal niet.”

„Nou ja, misschien ook niet,” gaf Amy toe. „Maar ik zal het in ieder geval proberen. Zeg alsjeblieft dat je blijft. Alsjeblieft.”

Achter hen ritselde het stro. Ze draaiden zich allebei om.

Sugarfoot had zijn hoofd opgetild en keek naar hen. Zijn ogen waren niet meer zo dof en Amy kon zien dat hij het ergste had gehad. Hij wilde weer leven.

Lou keek weer naar Amy en haalde diep adem. „Ik beloof niks, maar voorlopig blijf ik.” Ze kneep in Amy’s hand.

Amy slikte. „O Lou, je bent zo lang weg geweest.” Ze sloeg haar armen om de schouders van haar zus. „En nu ben je eindelijk thuis.”